

Đại Đạo Công Tác Thất Chi Ủy Thác Giả Đích Ái Tình

Contents

Đại Đạo Công Tác Thất Chi Ủy Thác Giả Đích Ái Tình	1
1. Chương 1-1: Tự	1
2. Chương 1-2: Ủy Thác	2
3. Chương 2: Phân Công Công Việc	7
4. Chương 3: Gặp Gỡ Trước Ngày Xuất Phát	8
5. Chương 4: Biến Hoá	11
6. Chương 5: Biến Hoá	13
7. Chương 6: Mất Tích	16
8. Chương 7: Di Chuyển Trong Chớp Mắt	18
9. Chương 8: Thăm Tử Vi Đại Lam Bách	21
10. Chương 9: Gặp Lại Tiểu Thiên	22
11. Chương 10: Thanh Tĩnh	24
12. Chương 11: Phân Tích	27
13. Chương 12: Theo Dõi	28
14. Chương 13: Chân Tướng	32
15. Chương 14: Kết Thúc – Đoàn Ông Mệnh Khổ	36

Đại Đạo Công Tác Thất Chi Ủy Thác Giả Đích Ái Tình

Giới thiệu

Editor: Hà Ngư (Cá)/Thể loại: đam mỹ, hiện đại, trinh thám (một chút), hài, nhẹ nhàng, HE. Tên khác: Văn Phòng Đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-dao-cong-tac-that-chi-uy-thac-gia-dich-ai-tinh>

1. Chương 1-1: Tự

Tâm trạng lúc này của tôi thật kỳ lạ, cảm giác không thể diễn tả này là gì?

Ban này thật giống như xem một màn nháo kịch... Không! Chính xác mà nói là tai nạn xe hơi của một người. Mà của ai mới được?

Đúng rồi, tôi đang ở nơi nào đây? Giữa không trung lơ lửng ba nghìn thước? Giữa một vùng bình nguyên mênh mông? Hay là.....

Ngẩng đầu trông thấy một màu xanh, biêng biếc xanh màu biển. Ánh sáng truyền từ phía trên đứt gãy, dừng lại nơi cách đỉnh đầu tôi không xa. Dưới cổ là một màu đen kịt.

Tôi không biết mình đang ở đâu cả! Chỉ có thể vươn hai tay, đi về phía ánh sáng.

Ồi, đầu óc thật nặng nề, hết thấy mọi thứ trông thật mờ mịt... Có người hỏi tôi, anh ta (cô ta) đang hỏi gì thế nhỉ?

“..... Có cảm giác được không? Tôi đang sờ cánh tay của cậu đấy, xin hỏi cậu có thể cảm giác được không?”

Gật gật đầu, ý bảo tôi có thể cảm giác được. Dần dần, một màu trắng như tấm màn được vén lên trước mắt, thị giác bắt đầu trở nên rõ ràng. Đứng bên phải tôi là một y bác sĩ đang hỏi han tôi. Đường như anh ta thấy tôi gật đầu, thế là đi sang phía bên trái giường, nắm cánh tay trái của tôi lên rồi hỏi tiếp:

“Có thể cảm giác được không?”

Tôi định trả lời, vừa mới mở miệng, “Ồi... đau quá...”, cất tiếng: “Sao thế này? Chuyện gì đã xảy ra? YẾN TIỂU THIÊN đâu? Cậu ta ở đâu?”

“Không cần lo lắng, bạn của cậu ở ngay sát vách cậu thôi. Hai người bị tai nạn xe hơi, nơi này là phòng cấp cứu khám và điều trị của bệnh viện NJ, tôi là bác sĩ chịu trách nhiệm ở đây.” Vị bác sĩ trông rất trẻ này có chút giật mình. “Lúc xảy ra tai nạn, hàm dưới của cậu bị va chạm, khiến cho não bị chấn động, có khi lại làm trí nhớ của cậu có chút rối loạn, nhưng không sao, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng thì sẽ khôi phục lại nhanh thôi.”

Nghe bác sĩ giải thích, tôi sờ sờ hàm dưới, chặc, đau quá!

Trách không được lúc nói chuyện cảm thấy được đau vô cùng, trong cảm như bị gắn vào một thỏi đường phèn mãi không tan vậy.

“Tôi hỏi cậu vài thông tin đơn giản để kiểm tra xem nhé. Cậu tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Có nhớ được sự việc xảy ra trước tai nạn không?” Bác sĩ trẻ tuổi tay trái cầm bệnh án trông như quyển vở, tay phải cầm bút, cúi người hỏi tôi.

“Tôi là Lam Bách, 23 tuổi, giới tính nam, cao 1.77 m, đang tìm người yêu. Sự tình trước khi xảy ra tai nạn là..... tôi với Yến Tiểu Thiên lái xe đi ra ngoài mua sắm, sau đó thì.....” Lam Bách ngừng đầu, vẻ mặt xin lỗi nhìn bác sĩ đang mỉm cười.

“Không sao, không nhớ ra cũng không có vấn đề gì đâu, có thể do cậu bị chấn động thôi. Sau này sẽ dần dần nhớ lại. Để cho chắc... chút nữa cậu đi chụp X quang não bộ thử đi. Được không?” Bác sĩ ghi chép vào bệnh án.

“Ngoại trừ hàm dưới, còn đau hay tê liệt nơi nào nữa không?”

Nghe xong câu hỏi của bác sĩ, Lam Bách thử vận động thân thể, rồi báo cho bác sĩ nơi khiến mình khó chịu.

“Nếu cậu đi lại được thì xin đến phòng chụp X quang, chúng tôi cần kiểm tra phim chụp hàm dưới và xương sườn của cậu để xem có gãy xương hay không. Mời cậu đi bên này.....” Bác sĩ trẻ vén tấm màn rũ quanh giường bệnh lên.

Ngồi dậy, ngực truyền đến từng cơn đau thấu xương... Bên ngực trái, nơi gần tim, như bị người đập cho chực cước... Có lẽ cảm giác đó là thế này chăng?! Lam Bách dùng tay trái ôm tim, nường vào tay của bác sĩ để đứng lên. Đầu gối trái và bắp chân phải đau như bị chuột rút nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc đi lại.

2. Chương 1-2: Uy Thác

Hai tuần sau.

Có người kéo lỗ tai của mình, mình thề luôn, trên đời này nếu có một người dám kéo lỗ tai mình như thế này, thì chỉ có một người, và nó phải là thằng Yến Tiểu Thiên. Dùng hết khí lực toàn thân, Lam Bách hé mắt trái, quả nhiên là vậy. Thằng này, cười như bị động kinh ấy. Với hấn mà nói, việc đùa bỡn lỗ tai của mình cứ như là niềm vui thú của hấn vậy. Thật sự là rất muốn mặc kệ hấn, nhưng nếu cứ để như vậy hoài, theo kinh nghiệm thâm niên, chờ đến khi hấn hết hứng, thì vành tai của mình sẽ dài ra thêm 0.5 cm mất. Thế là để bảo vệ sự đối xứng giữa hai tai:

“Lạy cậu, tối hôm qua... à, đến 4 giờ 30 sáng hôm nay mới lên giường mà. Hiện tại mấy giờ rồi? Trời ạ! Mới có 9 giờ! Tha cho tớ đi, tớ là người bệnh mà.” Đành phải cầu xin tên kia tha mạng vậy.

Yến Tiểu Thiên cười toe toét, liếc mắt nhìn đồng hồ đặt ở đầu giường, “Trẻ ngoan là không được ngủ nướng đâu nha. Đã 9 giờ 23 rồi, đối người xã hội mà nói...” cô ý tạm dừng một chút, “Cậu trẻ giờ làm rồi.”

“Dù sao công ty cũng ngay dưới lầu mà.”

“Cưng ơi, cưng nói cái gì thế? Phiền cưng lặp lại lần nữa xem.” Tiểu Thiên dán tai sát vào bên miệng Lam Bách.

“Tớ nói! Dù sao thằng sếp của công ty vẫn còn nhơn nhơn ở nhà thế này, tớ muộn thì có làm sao!” Hết thật to vào tai hắn, Lam Bách lấy tốc độ nhanh nhất mà mình có để xoay người ngồi dậy trên giường rồi ù té chạy phòng tắm.

Buông bàn chải đánh răng, cậu ngẩng đầu nhìn gương, nhe răng. Hàm dưới cơ bản đã muốn khỏi hẳn, gương mặt trái xoan đã khôi phục về hình dáng ban đầu. Một đôi mắt to tràn đầy sinh lực cũng cho thấy trạng thái cơ thể rất tốt, ngoại trừ một vài sợi tóc loà xoà. Thở dài, không có ngày nào mà tóc chịu ngoan ngoãn nằm ngay nếp cả. Biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề này là tắm.

Vặn vòi nước nóng, đợi cho đến khi nước đủ ấm rồi đứng dưới vòi phun mà đón lấy dòng nước ấm áp, Lam Bách vừa tắm vừa nhớ lại lời Tiểu Thiên kể cho mình và cảnh sát về tai nạn hôm ở bệnh viện. Theo như lời hắn, ngày đó, khi hai đứa đang lái xe đi mua sắm thì gặp xe lạc hướng. Vì đèn đỏ nên hai đứa dừng lại, nhưng xe kia thì vẫn giữa nhanh tốc độ mà đâm tới trước, đụng đến nỗi cái xe không thể không phé. Sau khi cảnh sát điều tra, thì ra chủ xe điều khiển trong tình trạng say rượu, lái xe nửa tỉnh nửa mơ, kết quả là không có chú ý tới đèn đỏ.

Và bởi vì chủ xe say rượu, nên hại mình nằm trên giường hai tuần. Lam Bách giận không kìm được! Hiện tại dù di chuyển tùy tiện cũng cảm giác được cơn đau thấu xương nơi ngực trái. Thỉnh thoảng, đầu óc còn có thể chợt xuất hiện vài cơn đau nhức. Hy vọng là không bị di chứng gì đó đi. Lam Bách âm thầm cầu nguyện.

Còn tên Yến Tiểu Thiên kia, không biết ăn cái gì mà may mắn vãi ra. Người cầm lái là hắn, vậy mà chỉ bị xây sát chút xíu, đã vậy lúc kéo Lam Bách ra khỏi xe cũng chẳng chịu chú ý đến kính vỡ. Giờ Lam Bách thật thảm, cả người toàn là thương tích. Cầm súng vù như người vượn Bắc Kinh, xương sườn bên ngực trái thì gãy, cộng thêm não bị chấn động làm mất trí nhớ về những việc trước khi xảy ra tai nạn nữa. Bác sĩ yêu cầu phải nghỉ ngơi ít nhất hai tuần. Kết cục là Lam Bách nằm liệt giường hết nửa tháng thì mới mong xương cốt từ từ lành lại. Ngày hôm qua sau khi tái khám, theo bác sĩ thì chỗ đó đã có dấu hiệu hồi phục. Nhân dịp ăn mừng sức khỏe hồi phục, đêm qua hai đứa nháo tới khi sao Mai mọc lên mới chịu đi ngủ.

Yến Tiểu Thiên cùng Lam Bách, và thêm vài người bạn chung chí hướng nữa, cùng mở một văn phòng kinh doanh, chuyên ngành từ make homepage, điều tra tình báo, đến thiết kế trò chơi, phần mềm. Văn phòng kinh doanh có tên là: Văn phòng Đại Đạo. Tên được đặt theo tên con đường lớn dẫn đến La Mã, hàm ý rằng trên đời này không có nơi nào bọn họ không thể đến được (thông qua internet, điện thoại). Tên này tự nhiên là do Yến Tiểu Thiên đặt đấy. Cũng chỉ có thằng ngu si xuất chúng, tự cao tự đại kia mới có thể đặt cho văn phòng một cái tên như vậy. Vì sao những người khác đều khuất nhục mà tiếp nhận cái tên này? Rất đơn giản, bởi vì người bỏ vốn là Yến Tiểu Thiên.

Lam Bách quần khăn tắm quanh hông, chân trần đi ra phòng khách, bị Tiểu Thiên đang chuẩn bị bữa sáng nhìn thấy, hắn nhú nhú mày, “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, lau khô người rồi hãy đi ra. Cậu xem đi, chỗ nào cậu đi qua cũng ẩm ẩm ương ương y chang như có ốc sên bò qua vậy đó.”

Mặc kệ hắn, nếu mỗi ngày đều nghe lải nhải như thế, lại nghe suốt năm năm, thì ai cũng sẽ trở nên trơ như đá cả thôi.

“Mau thay đồ đi, không khéo lại cảm lạnh nữa. Bữa sáng đã xong xuôi rồi, mau đến ăn đi!” Tiểu Thiên càng lúc càng giống mẹ của Lam Bách.

“Không phải đã bảo đến muộn rồi sao? Còn có thời gian ăn sáng nữa đâu? Thừa Sếp.” Lam Bách nhin không được, chọc hắn một chút.

“Người là thiết, cơm là thép! Cậu dám không ăn bữa sáng tớ làm à?! Mau đi thay đồ cho tớ!”

“Dạ dạ, biết rồi. Đừng tức giận, coi chừng cao huyết áp đấy ạ. Ha ha...”

Tiểu Thiên ghét nhất là Lam Bách không ăn cơm hán làm. Nếu như có một câu “không ăn” nào đó phát ra, hán có thể giận đến hai mươi bốn giờ luôn. Để cho người ở chung không bị chảy máu não mà đột quỵ, Lam Bách luôn luôn ngoan ngoãn ăn sạch cơm hán làm. Cơ mà, cậu không thừa nhận cũng không được, Tiểu Thiên quả thật rất biết nấu cơm. Nếu chỉ nhìn mặt Tiểu Thiên thì tuyệt đối không thể tưởng tượng ra nổi bộ dáng nấu cơm của hán đầu.

Văn phòng Đại Đạo nằm ngay dưới lầu một khu chung cư nơi họ sống.

Thời gian là 11 giờ trưa. Quang cảnh văn phòng như ngày thường.

“Thu nhập tháng này của công ty giảm đến sáu lần, mà nhân viên công ty thì suốt ngày chỉ biết ngồi mơ mộng hão huyền. Cô bảo xem, thân là người quản lý tôi phải giải quyết hoàn cảnh khó khăn này như thế nào đây.” Yến Tiểu Thiên nhìn trời thở dài.

“Này, Yến Tiểu Thiên, nói chuyện nói cho rõ ràng vào. Anh nói như vậy, ngoại trừ Lam Bách ra thì bọn em ai cũng mơ mộng hão huyền suốt ngày hết phải không?! Uống công em sáng sớm nay vào công ty làm việc vất vả cần cù gần chết.” Vương Phi rất bất mãn, dẫu cái miệng nhỏ nhắn.

“Cô đấy... sáng đi làm sớm là do cô cãi nhau với bạn trai hôm qua thôi.” Tiểu Thiên dùng giọng khẳng định phản bác lại Vương Phi. Quay người lại, hán chỉ vào người đang vùi đầu ngủ say sưa, “Còn Tiểu Viễn Hàng thì xem DVD suốt đêm ở công ty.”

“Vì sao? Vì sao cái văn phòng này không có người nào tận tụy hết vậy?” Tiểu Thiên phóng ánh mắt oán hận về chiếc bàn trống không gần cửa nhất. Luôn luôn là Thiết Thụ buổi chiều mới đi làm, khi mặt trời vẫn còn ở phía đông là tuyệt đối không thấy lộ mặt ở văn phòng.

Đúng vậy, nói cách khác, giờ làm việc hàng ngày của văn phòng Đại Đạo đều bắt đầu vào đầu giờ chiều. Nhưng Lam Bách thề, mọi người ở văn phòng tuyệt đối không hề thiếu tận tâm như lời Tiểu Thiên nói. Ngược lại, mỗi người ở đây đều thích công việc của mình, hơn nữa còn hoàn thành nó một cách hết sức tuyệt vời cơ.

Cửa mở ra, đi vào là Cổ Tuyền người duy nhất trong văn phòng được Tiểu Thiên cho là bình thường. Thật ra, Lam Bách nghĩ đùa không được bình thường nhất chính là Yến Tiểu Thiên. Nhưng vì sợ bị bỏ đói nên cậu vẫn không dám phát biểu suy nghĩ này.

“Hi... chào mọi người.” Cổ Tuyền mỉm cười chào hỏi, nhìn văn phòng một vòng, “Hôm nay mọi người đến sớm thật.” Lại bổ sung một câu.

“Chào, Cổ Tuyền.”

“Chào.”

“Buổi sáng tốt lành, Lão Cổ. Lâu quá không gặp.” Lam Bách cười, vẫy vẫy Lão Cổ. Nghỉ dưỡng hai tuần nhìn thấy Lão Cổ tổng cộng được có hai lần. Một lần là được thăm bệnh sau khi bị tai nạn. Còn một lần là trước khi Lão Cổ đi công tác, lúc báo cáo nội dung công việc cho Tiểu Thiên.

“Khỏe hán chưa? Còn đau chỗ nào không?” Lão Cổ đi đến cạnh Lam Bách, sờ sờ đầu của cậu. Lão Cổ kỳ thật cũng không già lắm đâu, bởi vì ở văn phòng, anh là người nghiêm túc nhất, có trách nhiệm nhất, đã thế còn luôn thấu hiểu người khác nên được mọi người thân thiết gọi là Lão Cổ.

Nghe Lão Cổ hỏi, Lam Bách lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình đã không sao cả. Lão Cổ an lòng cười cười, quay đầu nhìn Tiểu Thiên đã mất kiên nhẫn. Tiểu Thiên làm vẻ mặt ‘cuối cùng anh cũng nhớ đến Sếp anh là ai’, kéo Cổ Tuyền về lại bàn làm việc của mình, bắt đầu hỏi han tình hình công việc.

Lần đi công tác này vốn là của Yến Tiểu Thiên, nhưng vì chăm sóc Lam Bách bị tai nạn nên đành phải ở lại. Hán tự bảo bản thân như này: người lái xe là hán, xảy ra tai nạn giao thông là trách nhiệm của hán. Để không phải cắn rút lương tâm, hán đành phải nhịn đau từ bỏ thứ yêu thích, nhường cơ hội đi công tác lần này cho Cổ Tuyền. Vì sao hán quan tâm đến lần công tác này như thế? Nguyên nhân rất đơn giản, người

ủy thác được phỏng vấn ở lần công tác này chính là nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng lừng lẫy Lương Hảo Thanh. Và anh nhà là fan của cô ấy.

Tất cả mọi người tụ lại trước bàn làm việc của Tiểu Thiên, thậm chí Tiểu Viễn Hàng ngủ đến bất tỉnh nhân sự cũng ngồi thẳng lên, kéo ghế dựa chiếm lấy ngay mặt tiền bàn, nằm ườn lên bàn, bộ dáng chăm chú lắng nghe. Dù sao cũng là đại minh tinh điện ảnh Lương Hảo Thanh nên ai cũng muốn biết nội dung ủy thác của cô ấy cả.

Yến Tiểu Thiên trợn trắng mắt, cũng lười thúc giục mọi người trở về chỗ ngồi, hồi thúc Cổ Tuyền nói ra nội dung ủy thác lần này.

Cổ Tuyền mở tư liệu ra, tăng hắng giọng, bắt đầu kể về lần gặp mặt với Lương Hảo Thanh.

Lương Hảo Thanh. Nữ. 26 tuổi. Nghề nghiệp: diễn viên. Lí lịch: nghỉ học giữa chừng khi ở trung học phổ thông, dấn thân vào ngành điện ảnh. Đến 24 tuổi, tham gia vào phim Hollywood. Bộ phim giành được nhiều giải Oscar, đồng thời, cô trở thành diễn viên Châu Á đầu tiên giành được giải Oscar cho hạng mục Diễn viên nữ xuất sắc nhất. Vì thế, Lương một bước lên mây. Bây giờ nếu nói cô là minh tinh điện ảnh Châu Á nổi tiếng nhất, được hoan nghênh nhất thì cũng không quá mức chút nào. Phim nào được cô góp mặt chắc chắn sẽ thành công vang dội. Thanh danh của cô cơ hồ song song với Thành Long.

Người nổi tiếng dường như cũng có phiền muộn như người bình thường, lại bởi vì nổi tiếng, nói không chừng sự phiền muộn của họ nhiều hơn người bình thường một chút. Giống như tất cả những người nổi tiếng, nỗi lo âu lớn nhất của Lương Hảo Thanh là người yêu. Sau khi nghe tin Lương có người yêu, tất cả đàn ông trong văn phòng nhất thời cảm thấy cuộc đời chỉ còn hai màu đen trắng. Sau ba phút, cuối cùng những sắc màu trong mắt mới quay về như ban đầu. Nhưng mãi cho đến khi Cổ Tuyền nói xong nội dung ủy thác, có một người vẫn như cũ chưa khôi phục lại bình thường được, đó là vị Sếp chúng ta Yến Tiểu Thiên. Anh nhà thật sự rất mê Lương Hảo Thanh, chỉ cần là phim có mặt cô thì trong nhà liền có ngay DVD.

Nội dung ủy thác là như vậy đấy, Lương hy vọng văn phòng chúng ta thu thập tin tức và điều tra về công ty mà người yêu Ngưu Cương đang làm việc.

Ngưu Cương vừa trở về sau chuyến du học từ Nhật Bản thì làm việc trong một công ty ngoại thương, chịu trách nhiệm tiếp khách và phiên dịch tất cả văn kiện của công ty. Theo lời của Lương, khi Ngưu mới bắt đầu làm việc thì tràn ngập khát vọng và hoài bão. Nhưng dần dà theo thời gian, Ngưu càng ngày càng dễ hoảng sợ, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay thôi đã khiến cho anh ta lo lắng tột độ. Ban đầu, Lương nghĩ Ngưu sợ hãi chuyện yêu đương của anh ta và Lương bị bại lộ, sợ sẽ làm hỏng sự nghiệp điện ảnh của Lương. Sau mới phát hiện chuyện không phải như thế, vấn đề là ở công ty của Ngưu, bởi vì khi cô hỏi Ngưu tình hình công việc ở công ty, anh ta sẽ trở nên ấp úng, ra sức khước từ. Lương tuyên bố tuyệt đối không phải do mình suy nghĩ nhiều, nhưng căn cứ theo giác quan thứ sáu của phụ nữ, công ty ngoại thương này nhất định có vấn đề gì đó.

Sau đó, vì sự an toàn của người yêu, cô quyết định mời người điều tra công ty này, nhưng nếu mời thám tử tư, cô sợ quan hệ với người yêu sẽ bị vạch trần, càng lo lắng nếu mời nhầm kẻ xấu, sau này sẽ bị uy hiếp ngược lại. Nghĩ tới nghĩ lui, cô tìm đến luật sư Ngô Vĩ của mình. Sau khi trao đổi, Ngô Vĩ giới thiệu văn phòng Đại Đạo. Ngô Vĩ từng qua lại với chúng ta, biết rõ năng suất làm việc cao và tôn chỉ kiên quyết bảo vệ bí mật khách hàng của văn phòng Đại Đạo.

“Giác quan thứ sáu của phụ nữ. Bởi vì nó mà chúng ta sắp sửa đi điều tra một công ty ngoại thương đạt ngạch lợi nhuận ba ngàn năm trăm vạn nhân dân tệ một năm. Giác quan thứ sáu của phụ nữ ư? Thật phiền phức!” Tiểu Viễn Hàng trông không hào hứng chút nào. Cậu mắt hững hờ cũng là có lý do, nửa tháng này Lam Bách bị thương không có tới, đã thế Cổ Tuyền còn đi công tác ở thành phố H, Tiểu Thiên thì viện lý do chăm sóc Lam Bách, không có việc gì liên chui rúc trong nhà. Những người làm việc trong văn phòng chỉ còn lại có cậu cùng Thiết Thụ và Vương Phi. Vốn nghĩ có thể được xả hơi, không ngờ lại có thêm công việc khá là phiền toái này, hại cậu bế kèo tán gái. Đối cho ai, ai cũng thở dài.

Nhưng những lời này của cậu lại chọc giận người nào đó. “Sao vậy? Giác quan thứ sáu của phụ nữ thì sao? Đừng có hờ một chút là la làng lên có được không?! Nếu lần này không có giác quan thứ sáu của Lương Hảo Thanh, thì làm sao có được công việc?! Không có công việc, ông già anh làm gì kiếm được tiền? Không có tiền, anh làm sao có thể đi tán gái?” Vương Phi chống tay lên chiếc eo nhỏ, châm ngòi Viễn Hàng.

Vương Phi cứ rảnh rỗi là gây sự với Viễn Hàng, cô tự bảo bản thân như này: Tiểu Viễn Hàng playboy như vậy, cần phải đem tống vào tù mới đúng! Tiểu Viễn Hàng là loại người thế này, dù phụ nữ thuộc kiểu nào, chỉ cần là phụ nữ, thì liền tươi cười đón chào. Nhưng không biết vì sao lại luôn thích cãi nhau với Vương Phi. Có thể là bất hòa bẩm sinh đi?

Khi Viễn Hàng nhướng mày, chuẩn bị nghênh chiến thì Lão Cổ khẽ vươn tay, “Xin nhờ, hai vị. Tất cả mọi người biết hai người tình cảm tốt, không cần chứng minh cho bọn tôi lần nữa đâu. Trước tiên chịu khó cho bọn tôi nghe phân công công việc một chút đã, OK?”

“Tiểu Thiên...” Viễn Hàng còn định nói gì đó, nhưng cố nhịn xuống, tức giận quay đầu nhìn về Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên hết sức ỉu xiu mà bắt đầu phân công việc cho mọi người. Anh nhà vẫn chưa lấy lại tinh thần được.

Quá trình làm việc của văn phòng là như vậy: đầu tiên nhận ủy thác, rồi mới căn cứ vào nội dung ủy thác mà phân công công việc. Nội dung ủy thác lần này là tình báo thông tin và điều tra thực địa. Tình báo thông tin bình thường đều là do Tiểu Viễn Hàng và Thiết Thụ phụ trách, còn điều tra thực địa là chuyên môn của Tiểu Thiên và Cổ Tuyền. Bất quá bốn người thường xuyên hoán đổi vị trí công tác, xem như thay đổi không khí. A, đúng rồi, nhân tiện nói luôn, Vương Phi chuyên phụ trách tất cả lĩnh vực về tiền tài thu chi, nói cách khác, cô là kế toán của văn phòng. Và Lam Bách, sở trường còn lại là trò chơi. Đúng thế! Đừng quên nghề chính của văn phòng này là thiết kế phần mềm, ứng dụng và trò chơi vi tính. Tình báo thông tin và điều tra con người hay thực địa là nghề phụ, nghề phụ đấy! Nhưng thành thật mà nói, mọi người (ngoại trừ Lam Bách ra) đều thích nghề phụ, bởi vì nghề phụ vui hơn nghề chính nhiều (Yến Tiểu Thiên nói).

Phân phó xong xuôi, tất cả mọi người về vị trí của mình, bắt đầu lăn xả với nhiệm vụ mới. Tiểu Viễn Hàng vừa rê chuột vừa đấu võ miệng với Vương Phi. Cổ Tuyền thì bắt đầu tra khảo thông tin địa lý, lật bản đồ, có khi ngẩng đầu nhìn hình ảnh đường biển và bảng giờ của các chuyến tàu trên màn hình máy tính. Thời gian mau trôi dần đến giờ cơm.

Yến Tiểu Thiên gơ hai chân lên, đầu tiên đặt chân phải lên mặt bàn rồi gác chân trái lên chân phải, chọn một tư thế thoải mái nhất. Sau đó hết nhìn trái rồi nhìn phải, lại nhìn chung quanh toàn bộ văn phòng, ánh mắt rơi xuống Lam Bách đang ngẩn người. Thằng bé này, chắc chắn là đang thầm nói xấu mình đây. Nhìn mặt nó là biết ngay. Tên Lam gốc tướng nó giỏi che giấu biểu cảm lắm, thật ra trong lòng đang nghĩ gì thì đều biểu hiện rành rành lên trên mặt. Tên đơn bào gốc ghê. Nó biết bây giờ mình đang buồn thúi ruột, vậy mà cũng không đến an ủi mình một chút, uống công mình.....

Yến Tiểu Thiên với tay, cầm lấy một tạp chí máy tính, nhắm vào đầu Lam Bách, ném tới.

Ngay chính giữa luôn!

“Ui da... đau...” Lam Bách ôm đầu, co người đứng lên.

“Ê, Lam gốc kia! Nghỉ ngơi hai tuần rồi, cậu không sợ xương cốt rỉ sắt à? Để tránh cho cậu già cả quá sớm, nhân viên lương thiện xuất sắc tổ đây quyết định lần điều tra thực địa này sẽ mang cậu đi cùng. Như thế nào, tuyệt vời không?” Yến Tiểu Thiên cười thật giống một chú hồ ly nhỏ.

Giận! Nhặt quyển tạp chí rơi trên mặt đất, đi đến phía Yến Tiểu Thiên.

“Mày nè thằng ngu ngốc! Bệnh thần kinh! Cuồng ngược đăi! Cậu muốn giết tớ phải không?! Biết rõ tớ chưa hết đau đầu vậy mà còn cố ý đánh đầu tớ. Tớ mà bị cái gì là cậu chịu trách nhiệm cho tớ đó!” Đường như Lam Bách giận thật, cậu vợ lấy tất cả những thứ gần mình có thể đả thương Yến Tiểu Thiên, vừa đánh vừa mắng: “Ai nghỉ ngơi hai tuần? Cậu nghĩ rằng tớ với cậu thích nghỉ hai tuần lắm hả? Nếu không nhờ ơn tên cùi bắp nhà cậu, tớ sao có thể liệt giường suốt hai tuần được hả?! Là ai hại não tớ chấn động với gãy xương sườn hả? Hả?!”

Yến Tiểu Thiên thụt thụt lưỡi, buông hai chân, tránh né hung khí bay tới. Lỡ quên mất Lam Bách vẫn còn bị đau đầu. Đây là chọc vào tổ ong vò vẽ rồi.

Toàn bộ người trong văn phòng đều có vẻ như không nhìn thấy, cầm lấy bốp tiền, “Đói bụng ghê, phải đi ăn cơm trưa thôi.” Tìm cố xong liền rời khỏi chiến trường ngay và luôn. Trước khi đi, Cổ Tuyền quay đầu

lại ném cho một câu: “Anh đây không ngại ở lại canh cửa đâu nhé!”

3. Chương 2: Phân Công Công Việc

1 giờ 30 chiều, Thiết Thụ cũng đến văn phòng. Nửa tháng nay, đây là đầu tiên toàn bộ nhân viên tề tựu đông đủ ở văn phòng. Tiểu Thiên nói lại lần nữa công việc của mỗi người, bao gồm một số thay đổi nhỏ. Cụ thể như sau:

Đầu tiên, Thiết Thụ và Viễn Hàng có nhiệm vụ điều tra tất cả dữ liệu có thể tìm được của Công ty đối ngoại thương mại trách nhiệm hữu hạn Kim Bảo. Sau đó căn cứ theo dữ liệu tìm được, mọi người phân tích tình hình vận chuyển buôn bán của công ty. Nghe đơn giản như vậy, nhưng thực ra đây là một công việc vô cùng tỉ mỉ và đau đầu.

Thiết Thụ cùng Viễn Hàng mở ra kho dữ liệu thường dùng của riêng mình, bắt đầu điều tra ‘Kim Bảo’.

“Công ty ngoại thương trách nhiệm hữu hạn Kim Bảo, chủ yếu kinh doanh nghiệp vụ thương mại ở khu vực Châu Á, buôn bán hàng dệt may và đồ dùng trong nhà, có thuyền riêng, mỗi năm đều công bố lợi nhuận thu vào, được xem như doanh nghiệp cỡ trung. Trên đây.” Thiết Thụ phát tờ giấy A4 trong tay, báo cáo kết quả mình tìm được

“Ồ? Nhiều đây thôi sao?” Tiểu Thiên sững sốt một chút.

Thiết Thụ nhún vai, hất cằm chỉ chỉ Viễn Hàng. Mọi người cùng nhau phóng ánh mắt chờ mong về phía Tiểu Viễn Hàng vẫn đang im lặng này giờ. Viễn Hàng cười khổ, “Không nghĩ công ty Kim Bảo khá nổi tiếng như vậy mà tư liệu công khai lại ít đến thế. Em tìm được sáu xấp tư liệu của công ty, kết quả cũng y như Lão Thiết vậy đấy.”

“Để anh tìm thử bằng thuế và bằng báo cáo hàng năm của công ty đó xem. Anh nghĩ Cục Thuế vụ Quốc gia hẳn sẽ có tư liệu ghi lại. Viễn Hàng, cậu xem thử có thể truy cập vào kho dữ liệu của công ty và xem có tài liệu ẩn trong trang chủ của công ty hay không. Một công ty lớn như vậy mà giấu đầu lòi đuôi. Thật là kỳ lạ!” Thiết Thụ bắt khả tư nghị, ngồi trên ghế xoay, quay mặt lại máy tính của mình.

Viễn Hàng vẻ mặt ‘để đấy cho em’, bắt đầu phá hàng rào bảo mật. Đây chính là sở trường của cậu.

Còn lại hai bạn trẻ rảnh rỗi là Lam Bách và Yến Tiểu Thiên. Bởi vì chuyện ban sáng, Lam Bách vẫn còn giận Tiểu Thiên. Liếc mắt hắn một cái, cậu chính đốn lại công việc đang dở nửa tháng nay – một phần mềm trò chơi được ủy thác, vài món văn kiện cần nhập vào. Kỳ hạn của phần mềm trò chơi là cuối năm, thời gian còn những ba tháng, hẳn là không có vấn đề gì. Về phần văn kiện cần nhập, xem qua độ dài thì trong vòng vài ngày là có thể hoàn thành.

Tiểu Thiên thấy Lam Bách không để ý tới hắn, đành sờ sờ vành tai mình, đi đến cạnh bàn làm việc của Vương Phi, cùng cô trao đổi nhật trình công tác sắp tới và những thứ liên quan đến chi phí cho việc điều tra thực địa.

“Sếp, Sếp tới xem thử đi! Đây là gì thế này?” Viễn Hàng ngoắc Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên đến nhìn vào hình ảnh trước mắt, là ảnh chụp của đủ loại tác phẩm nghệ thuật tạo hình. Viễn Hàng né ra, ý bảo hắn ngồi xuống xem. Tiểu Thiên rê chuột, cẩn thận quan sát hình ảnh xuất hiện. Một tấm rồi lại một tấm.

“Đây là tài liệu ẩn trong trang chủ của công ty đấy.” Viễn Hàng giải thích.

Lam Bách nhìn không được tò mò, rời chỗ ngồi của mình, đến chen đầu vào xem ảnh trước mặt Tiểu Thiên, “Kiểu như ảnh quảng cáo sản phẩm ấy nhỉ.”

“Đúng vậy, là ảnh quảng cáo sản phẩm. Cậu xem, còn có đơn đặt hàng đây này.” Tiểu Thiên thấy Lam Bách mở miệng nói chuyện với hắn bèn lập tức cười toe, nhanh nhẹn mở thêm cửa sổ mới.

Viễn Hàng mượn máy tính trên bàn của Cổ Tuyền, mở trang chủ của công ty Kim Bảo, quan sát hình ảnh rồi như trầm tư cái gì đó. Lam Bách ngấm ảnh xong, lại nhìn sang bên kia, phát hiện ra một hiện tượng thú vị. Giật giật tóc Tiểu Thiên để hấn chú ý, cậu hỏi hấn: “Công ty Kim Bảo không phải chủ yếu kinh

doanh hàng dệt may và đồ dùng gia đình sao? Vì sao lại bán tác phẩm nghệ thuật tạo hình? Huống hồ cho dù họ có bán những thứ này đi chẳng nữa, vì sao không công khai tất cả thương phẩm trên homepage mà lại giấu chúng vào tài liệu ẩn? Cứ như không muốn cho người ta biết vậy.”

“Không ngờ đầu óc cục mịch như cậu vậy mà cũng có thể nghĩ đến đây đây. Không đơn giản, không đơn giản, thật không uống công bố đây ngày ngày chăm bón.” Yến Tiểu Thiên cười tủm tỉm nhìn Lam Bách. Thằng bé này! Hết giận rồi ha. Cũng mặc kệ cậu, hần thuận tay đánh bốp vào đầu cậu nhà một cái.

Viễn Hàng cười khỏ nhìn màn tình tứ này, gật gật đầu đồng ý với Lam Bách, tựa vào bàn làm việc của Cổ Tuyền, khoanh tay nói: “Nếu nói không muốn cho người ta biết, không bằng nói là để riêng cho người nào đó xem. Kiểu như chỉ dành cho kẻ biết được mật mã mới thấy được. Đây cũng được gọi là.....”

“..... Bán hàng thức gia.” Tiểu Thiên tiếp lời. (Đây là phương thức bán hàng thông qua một dấu hiệu nhận biết đã định sẵn, chẳng hạn như mật khẩu...)

“Đúng! Chính nó đấy!”

“Xem ra nhiệm vụ lần này còn thú vị hơn trong tưởng tượng nữa. Khá tốt!” Tiểu Thiên tặc lưỡi, trông vô cùng hưng phấn.

Cổ Tuyền lắc đầu hết cách, nhắc nhở Tiểu Thiên phải cẩn thận, vì những tài liệu mật của công ty này nhất định là trái pháp luật. Ấy thế mà hần vẫn vui tươi hơn hờ phân phó cho Viễn Hàng in ra hết tất cả ảnh chụp của các tác phẩm nghệ thuật tạo hình cùng với đơn đặt hàng.

Thiết Thụ bên kia dường như cũng lấy được kết quả, cầm lấy mấy tờ giấy in đi đến đưa cho Tiểu Thiên. Tiểu Thiên nhìn sơ qua một chút rồi mau chóng đưa giấy đến trước mặt Vương Phi. Đây đều là báo cáo thuế vụ, nằm ngoài phạm vi của hần. Vương Phi nhận lấy, khó hiểu nhìn Thiết Thụ. Thiết Thụ ra hiệu bảo cô xem tờ giấy ở phía dưới cùng. Vương Phi rút tờ giấy ra, nhìn qua rồi hỏi: “Đây là chi phí của con thuyền sao? Còn có phí bảo hành sửa chữa, cả phí đổi mới trang thiết bị nữa? Phải không?”

“Đúng thế. Tiểu Vương, em nghĩ cách tính toán lợi nhuận thu được trong năm của công ty này với tổng chi phí của du thuyền rồi đối chiếu với nhau thử xem.” Thiết Thụ mặt vô biểu cảm nhìn Vương Phi. Thiết Thụ, người cũng như tên, tựa như cây làm từ thiết, làm việc chung đã lâu như vậy mà chẳng ai thấy được bao nhiêu biểu cảm của anh cả.

“Lợi hại thật! Lão Thiết, anh làm cách nào lấy được phí tổn của con thuyền vậy? Đừng nói là anh tự tiện xông vào kho hồ sơ của công ty người ta nhé?” Viễn Hàng cười ngầm hỏi Thiết Thụ.

“Ông chủ công ty khi rảnh rỗi thường hay đi dạo loanh quanh các khu vực cấm, thế nào cũng sẽ không thoát khỏi cặp mắt bất thiện của các nhân viên cấp dưới... Mà nếu không làm được như vậy thì làm sao xứng danh ‘Văn phòng Đại Đạo’? Cậu nói có phải hay không?” Trong mắt Thiết Thụ hiện lên một tia cười.

“Chuẩn, chuẩn vô đối! Sớm muộn gì cũng có một ngày cả lũ sẽ vào tù bóc lịch vì tội danh xâm phạm mạng máy tính bất hợp pháp cho xem.” Lam Bách nhăn mũi, bày tỏ quan ngại sâu sắc.

“Khi đó liền phiến cậu vào nhà lao đưa cơm cho tởn nhé.” Tiểu Thiên đắc ý cười ha ha. Viễn Hàng cùng Vương Phi cũng bật cười. Cổ Tuyền vỗ vỗ vai Lam Bách, tỏ vẻ ủng hộ ý kiến của cậu.

4. Chương 3: Gặp Gỡ Trước Ngày Xuất Phát

Đây là một quán rượu vô cùng nổi tiếng, khai trương cách đây hai năm. Chủ quán là con lai giữa hai dòng máu Trung và Nhật, cách trang trí của quán vừa nhìn là biết xuất phát từ cảm hứng của chủ quán, mô phỏng thuyền hải tặc trên sông Lạc Hà ngày trước, tên quán cũng là “Ngôi nhà hải tặc.”

Yến Tiểu Thiên gật đầu chào lại nụ cười ân cần của chủ quán, dẫn Lam Bách đến chiếc bàn nơi mọi người đang chờ. Nội thất trong quán được trang trí rất sinh động, trước quầy bar có vài chiếc bàn gỗ mộc mạc, bên phải là một chiếc thuyền gỗ nhỏ, các loại thùng bia được xếp vào một không gian riêng. Ngoài rượu ra, quán còn kinh doanh các loại hương liệu nho nhỏ, hương vị tương đối khá. Chủ quán là bạn của Tiểu Thiên, vào ngày khai trương của hai năm về trước hai người cùng nhau đến chúc mừng. Hần rất thích quán rượu

này và rồi trở thành khách quen ở đây. Hiện giờ quán đã trở thành địa điểm cắm cọc thường xuyên của văn phòng Đại Đạo. Cả hai ngồi vào thuyền gỗ cứu hộ ở góc tường xa quầy bar nhất (đây là bàn Lam Bách ưng nhất, và cũng là chỗ mọi người đang ngồi).

“Sao rồi? Kết quả như thế nào?” Không đợi hai người ngồi xuống, Viễn Hàng đã nhanh nhẹn hỏi.

Yến Tiểu Thiên nâng chiếc ly thuỷ tinh lên, nhuận nhuận yết hầu, không nhanh không chậm nói ra kết quả thông tin đã tra khảo ở thư viện. “Mọi người xem đi, đây là thông tin chúng tôi tìm được ở thư viện.” Lam Bách đặt các tờ thông tin lên giữa bàn.

“Nếu không nằm ngoài dự tính thì chỉ với ngần này giấy tờ đã mang giá trị không dưới một trăm năm mươi triệu USD.” Yến Tiểu Thiên liếc nhìn xấp giấy tờ và hình ảnh trên bàn rồi tiếp tục giải thích, “Chỉ mỗi một ‘Quý cô’ này đây là đã ngang giá với hai ‘Ngôi nhà hải tặc’ rồi đấy.”

“Có khi nào là sản phẩm mô phỏng không? Nếu đây là chính phẩm thì điều quá. Nơi nào có thể sản xuất ra được nó chứ?” Vương Phi chống cằm khó tin.

“Nếu không phải hàng thật thì có cần phải giấu nó trong tài liệu ản không? Hỏi gì mà thiếu suy nghĩ.” Tiểu Viễn Hàng không khỏi phản bác cô.

Vương Phi cũng biết quả thật như thế, nhưng vì Viễn Hàng châm ngòi, hỏi ngược lại: “Theo như tư liệu, ảnh chụp thì một nửa đều được thu thập từ tay người sưu tầm hoặc từ các bảo tàng, đúng không? Nếu giống như anh nói, thì khả năng chúng là hàng ăn trộm cũng rất lớn, đúng không?! Một công ty nổi tiếng như thế mà lại mạo hiểm đến vậy à?”

“Cũng khó nói. Một công ty tư nhân phát triển vùn vụt chỉ trong bốn năm như thế, nếu không phải nhờ các tập đoàn lớn chống lưng thì cũng phải có liên quan đến xã hội đen.” Viễn Hàng khẽ cười lạnh.

Lúc này, nhân viên phục vụ đem món gọi đến, sau khi mỉm cười đặt món ăn lên bàn thì chúc mọi người ăn ngon miệng rồi xoay người rời đi.

Lam Bách vẻ như đã đợi thật lâu, hớn hờ giục mọi người động đũa. Với cậu mà nói, ăn là hạnh phúc nhân sinh lớn nhất của đời cậu. Cậu đồng ý ở chung nhà với hấn, tám phần cũng là nguyên nhân này... Không! Là mười phần luôn! Yến Tiểu Thiên có thể nói chắc như thế. Nhưng hấn vẫn có một nghi vấn: Vì sao Lam Bách ăn nhiều như vậy mà không mập? Bao nhiêu đồ ăn đồ vào đã đi đâu hết rồi?

“Nhìn tớ làm gì? Trên mặt tớ có dính gì à? Tớ cũng đâu biết mấy đồ vật kia là thật hay giả đâu. Là do cậu nói cậu có hứng với mấy thứ này, cho nên mới đi thư viện điều tra chứ bộ.” Nhún nhún vai, cậu gấp miếng thịt bỏ vào trong miệng nhai nhai, gián tiếp hàm ý mình không biết gì hết.

Lam Bách thừa nhận mình quả thật chẳng có chút hiểu biết nào về phương diện này, chẳng hạn như văn hoá khảo cổ này, điêu khắc này... chỉ cần có liên quan đến nghệ thuật là cậu mù tịt. Nhưng Tiểu Thiên thì không giống vậy, dường như hấn có rất nhiều kiến thức về mỗi phương diện, nói cách khác, hấn là điển hình của T-learner. T-learner là gì? Là chỉ những người có kiến thức rộng lớn, tựa như chữ T ấy, tri thức đã rộng lại còn sâu vào chuyên môn.

“Tiểu Vương, em có tính lợi nhuận hằng năm với chi phí con thuyền của công ty không?” Thiết Thụ một mực yên lặng chột đặt câu hỏi.

“A!” Vương Phi như sức nhớ ra gì đó, buông nhanh đôi đũa trong tay, lấy ra từ giỏ một bia hồ sơ, rút một tờ, trả lời với vẻ mặt bất khả tư nghị: “Anh không nói là em quên mất, kết quả tính toán ả lăm, không biết đây rốt cuộc có phải là công ty kinh doanh thu lợi không nữa. Trên bảng báo cáo lợi nhuận thu được, tiền lãi thu về của năm ngoái là ba mươi sáu triệu năm trăm ngàn tệ. Nhưng tổng phí tổn của con thuyền đã gần ba mươi triệu, bao gồm tiền mua thêm bốn chiếc thuyền cứu hộ nhỏ. Vốn công ty là hai mươi triệu nhân dân tệ. Tổng giá trị bao gồm cả bất động sản, theo ước chừng của người trong nghề, là hai trăm triệu. Vốn lưu động trên thị trường khoảng từ bảy mươi triệu đến một trăm triệu nhân dân tệ. Tóm lại, đối với một công ty kinh doanh, cách bố trí tài chính như vậy là vô cùng phi lý, xét theo góc nhìn của một kế toán là thế.”

Nghe xong lời của Vương Phi, mọi người lâm vào trầm tư. Yến Tiểu Thiên neoh mắt, sờ sờ mũi, quay đầu nhìn Lam Bách: “Hiểu không?”

“Không hiểu!”

Cổ Tuyền mỉm cười, tiếp theo Viễn Hàng cùng Vương Phi cũng cười thành tiếng. Xem ra người không hiểu chỉ có mỗi mình Lam Bách! Giận!

“Xin lỗi nhé, với người không chuyên mà nói thì đây đều là số liệu hơi khó để giải thích. Nói đơn giản, một công ty cỡ trung giống vậy là không thể nào kinh doanh vượt biển và mua thuyền lớn được, phí bảo hành sửa chữa và phí nhân công trên thuyền hàng năm đã là một vấn đề lớn rồi. Các công ty mạo dịch thường là thuê đội thuyền để vận chuyển hàng hoá đấy.” Vương Phi ân cần giải thích.

“Công ty này đúng là có mặt mờ ám thật. Vì người uỷ thác, có lẽ nên tiến hành mau mau, tránh cho Ngưu Cương càng lún càng sâu. Lỡ như xảy ra chuyện, cuối cùng còn phải khiến cảnh sát nhúng tay vào. Chúng ta dù sao cũng không phải đại biểu pháp luật, nếu để lộ ra dấu vết trong lúc điều tra thì sau này hẳn sẽ phiền toái lắm.” Lão Cổ luôn lấy việc cẩn thận là thượng sách, nhắc nhở mọi người.

Nghe Lão Cổ trong nói, Vương Phi cũng hiểu được điều tra lần này có hơi phiền phức hơn, khó có thể giải quyết dễ dàng như những lần khác. Trách không được phí uỷ thác lần này của Lương Hảo Thanh nhảy ra thêm vài con số to đùng.

Tiểu Viễn Hàng chắc lưỡi, bộ dạng dân chơi không sợ mưa rơi.

Thiết Thụ mặt không chút thay đổi như trước, nốc cạn ly rượu trong tay. Anh chính là một con sâu rượu, không có việc gì sẽ đến nhậu cùng Lam Bách. Lam Bách coi vậy chứ hiếm khi say lắm.

Duy nhất có một người cười hì hì, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì, nhìn Lam Bách, tuyên bố với mọi người: “Để sớm giải quyết lần uỷ thác này, tôi quyết định, tối mai sẽ tiến hành điều tra thực địa, lên vào công ty, tìm ra chứng cứ không hợp pháp của nó, khuyên Ngưu Cương nghỉ việc..... có khi cứu ra cũng không chừng. Sau đó giao kết quả điều tra cho người uỷ thác. Nếu có vấn đề gì, sẽ nhờ Lão Cổ phụ trách trợ giúp. Những người còn lại ở văn phòng thì chờ thời mà đi. Vậy nhé!”

“Tiểu Thiên, cậu thật sự muốn dẫn Lam Bách đi à? A Lam căn bản là không có kinh nghiệm điều tra thực địa, có thể nào sẽ gặp nguy hiểm không?” Lão Cổ lo lắng nhìn Lam Bách, Lam Bách làm vẻ mặt “hết cách”.

“Không có việc gì, có tôi ở đây mà! An toàn của tên gốc này cứ giao cho tôi là được. Ha ha ha...” Yến Tiểu Thiên vỗ vỗ vai Lam Bách, tuy Lam Bách không muốn đi nhưng lại lo đến vấn đề ăn uống sau này, đành phải miễn cưỡng gật đầu.

“Nào, mọi người, vì lần đầu của Lam Bách, có thể thuận lợi mà tiến... Cạn ly nào!” Yến Tiểu Thiên giơ ly rượu trong tay lên.

Lời chúc âm thầm mang ý nghĩa đen tối khiến mọi người cùng bật cười, nâng ly rượu: “Cạn!”

Trong lúc uống cạn ly rượu, Lam Bách dốc sức nghĩ ngợi vì sao mọi người cứ nhìn mình mà cười như vậy, ngay cả Thiết Thụ cũng cong khóe môi. Thế nhưng nghĩ hoài cũng không ra, cậu quyết định từ bỏ, để chút nữa hỏi Tiểu Thiên xem như thế nào.

12 giờ 55, ngày 21 tháng 9, chuyển bay đến thành phố H.

Thiết Thụ và Lão Cổ cùng nhau đến tiễn, lý do là lo lắng Lam Bách lần đầu rời nhà đi công tác. Tiểu Thiên không kiên nhẫn nhìn Cổ Tuyền dặn dò Lam Bách này kia nọ, mở miệng nói với Thiết Thụ vẫn đứng lặng yên bên cạnh: “Có rảnh rồi thì thuận tiện điều tra về lai lịch của Lương Hảo Thanh một chút nhé.”

Thiết Thụ nhìn mắt hần, Tiểu Thiên giải thích thêm: “Xuất phát từ hứng thú cá nhân thôi.”

Bên tai truyền đến tiếng thúc giục của nhân viên phát thanh về chuyển bay sắp cất cánh. Tiểu Thiên nhắc hành lý lên, vượt lên bên phải, tay trái nắm lấy vai Lam Bách, nói với Lão Cổ lưu luyến không rời: “Ngài có thể đi trở về rồi đó, ngài Cổ.”

“Cậu không được khi dễ A Lam đấy, nó đơn thuần lắm. Cẩn thận coi chừng nó cho kỹ, đừng để nó bị người khác lừa.” Tuy Lão Cổ khéo hiểu lòng người, nhưng đôi khi cũng nói ra mấy lời làm người ta bốc hỏa.

“Em cảm thấy từ ‘đơn thuần’ như đồng nghĩa với ‘gốc gác’ ấy.”

“Không phải. Anh là nói cậu rất lương thiện, dễ bị người lừa, không phải nói cậu ngốc. Cậu lại công tác xa nhà lần đầu.....”

“Yên tâm đi, có tôi ở đây mà. Tôi chắc chắn sẽ không để bất cứ ai chạm đến một cọng tóc gáy của A Lam, tôi sẽ mang cậu ấy về hoàn toàn nguyên vẹn, cũng sẽ giúp cậu ấy tận hưởng niềm vui thú khi công tác xa.” Nói xong, Tiểu Thiên lập tức kéo Lam Bách đi về cổng kiểm soát, không hề quay đầu lại. Lam Bách đành phải ngoảnh lại phất tay chào tạm biệt bọn họ.

“Lam Bách, cậu phải cẩn thận Yên Tiểu Thiên đấy.” Rất xa, bên tai truyền đến giọng của Thiết Thụ, Lam Bách nghe không được rõ, lúc chuẩn bị quay lại xác nhận thì bị Tiểu Thiên kéo vào cabin.

5. Chương 4: Biến Hoá

Đây là một thành phố xa lạ, nhưng lại có cảm giác quen thuộc, rất nhiều hình ảnh thường xuyên bắt gặp từ TV. Đối với Lam Bách, cuộc sống và ngôn ngữ ở nơi đây đều khiến cậu thấy thân thuộc đến kì lạ.

Ra khỏi sân bay, Lam Bách không kìm được hưng phấn, không ngừng nói với Tiểu Thiên:

“Cậu có thấy không, sân bay ngay trên bờ biển cơ đấy, đường băng thì cứ hướng thẳng ra biển. Tớ là tớ bội phục cơ trưởng lắm nhé, đường như vậy mà có thể đáp xuống đất liền bình an. Cỡ mà là tớ thì thể nào cũng sẽ đâm sầm xuống biển ngay.”

Tiểu Thiên nhìn gương mặt hào hứng đỏ hồng hồng như trẻ con của Lam Bách, không khỏi vươn tay xoa xoa hai má cậu nhả rồi sẵn đánh cái “Bốp!”. Tiểu Thiên nhún nhún vai, nói:

“Yên tâm, nếu biết cơ trưởng là cậu thì tớ sẽ xuống máy bay ngay lập tức.”

Lam Bách nhắm chuẩn vào mũi Tiểu Thiên, đập một phát.

Cả hai ngồi taxi đi đến khách sạn thành phố đã hẹn trước với Lương Hảo Thanh, nhận chìa khoá phòng ở quầy tiếp tân phòng 307.

“Chờ thêm một chút nữa là có thể gặp được cô ấy rồi. Thế nào? Phấn khích không?” Lam Bách trêu Tiểu Thiên.

Đưa tay ấn nút chờ thang máy, Tiểu Thiên hỏi lại một câu trót quớt: “Cậu có biết lúc tớ phấn khích nhất là khi nào không?”

“Ờ? Ừ thì.....” Lam Bách ra vẻ nghĩ ngợi, “Là lúc táo bốn mươi lăm ngày, cuối cùng cũng ị được.”

“Cậu mới táo bốn ấy!” Bàn tay Tiểu Thiên vốn chuẩn bị tát đầu Lam Bách, nhưng nhớ tới đầu của cậu vẫn chưa hết đau, sửa lại một chút thành nhéo lỗ tai cậu.

“Đồ tởm ăn đều do cậu chế biến, nếu tớ mà táo bốn thì tất cả nguyên nhân là do cậu mà ra ấy.”

“Yên tâm, tớ sẽ chịu trách nhiệm giúp cậu thông tràng.” Không biết có phải là do bắt đầu ảo tưởng đến phương pháp giúp Lam Bách thông tràng hay không mà trên mặt Tiểu Thiên đã xuất hiện nụ cười nham nhở.

Rùng mình một cái, Lam Bách quyết định không thảo luận về vấn đề mất vệ sinh này nữa.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, hai người đứng gần đấy, chờ người trong thang máy đi ra trước. Ngay khi hai người chuẩn bị vào thang máy thì phía sau chợt truyền đến tiếng gọi ngạc nhiên vui mừng: “Yên Tiểu Thiên! Là cậu đó ư? Đã lâu không gặp!”

Xoay người nhìn ra sau, hần chỉ thấy một người đàn ông trung niên Âu phục trắng thớm vừa trông đã biết là dân kinh doanh, đang kinh hỉ nhìn bọn họ. Tiểu Thiên lập tức tươi cười bắt tay với người đó.

“Xin chào, đã lâu không gặp.”

Lam Bách buồn cười nhìn Tiểu Thiên một chút, thầm nghĩ: Thằng này... tám phần đã quên mất đối phương là ai rồi, thế nên mới không dám gọi tên người ta ngay từ đầu. Có nên chọc nó một phát không nhỉ, nhân tiện bắt nó giới thiệu mình với ông bác trung niên này luôn.

“Đến đây nào, Lam Bách, giới thiệu với cậu một chút, vị này là bác Trương, giám đốc kinh doanh đồ cổ mà tớ hay nhắc tới với cậu đấy. Còn nhớ bản viết tay thời nhà Thanh cậu mua suýt bị tráo thành đồ giả lần trước không? Chính là tớ nhờ bác Trương xem hộ đấy.” Xem ra là biết người ta là ai rồi.

Chuyện cách đây tám trăm năm mà bây giờ còn nhớ. Lam Bách âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, gật đầu với ông bác một cái: “Chào bác Trương.”

“Tốt, tốt... Mấy đứa du lịch đến đây chơi hả?” Trương Gia Thủ cười hỏi Tiểu Thiên.

“Cũng gần như thế, thuận đường đến làm một số việc luôn.”

“Ai da, xem kìa, mấy cậu chắc vừa mới đến nhỉ? Hành lý còn chưa cất nữa. Như vậy đi, tôi đợi mấy cậu ở tiệm cà phê ở lầu một, ghi chép một chút về người địa phương ở đây. Nói không chừng còn có thể giúp chút việc đấy.” Nói xong liền hẹn giờ, xoay người rời đi.

“Người này nhiệt tình ghê. Lâu rồi không gặp mà còn có thể như vậy.” Lam Bách khó hiểu.

“Kia còn không phải nhờ phúc của cậu sao?”

“Là sao?”

“Là về bản chép tay cậu đã mua ấy. Cửa tiệm kia vừa lúc đang tranh giành sinh ý với ông ấy, nhờ vụ này mà ông ấy đã đánh một đòn lợi hại vào thanh danh của đối phương trong giới kinh doanh hàng cổ, nói rằng cửa tiệm ấy chuyên môn lừa gạt những khách hàng cả tin nhẹ dạ và thiếu kinh nghiệm khi đi xem hàng. Thế là cuối cùng, ngoại trừ một vài khách quen ra thì không ai còn dám đến cửa tiệm kia nữa. Bây giờ ngoài cửa tiệm chính thì những chi nhánh khác đã đóng cửa cả rồi.” Tiểu Thiên mở cửa phòng 307, mang hành lý vào trước.

“Ôi, thật đúng là thương trường như chiến trường.” Lam Bách nhớ lại có một thời mình bán loạn thơ văn cổ đại, muốn mua một quyển cổ văn thật xưa để trưng cho đẹp nhà đẹp cửa, bỏ cả một mớ tiền để mua một thứ được cho là bản chép tay thời nhà Thanh. Cậu lấy ra khoe với Tiểu Thiên, không ngờ hần từ chỗ nào mà phát hiện được vị trí con dấu phía sau sách không đúng chỗ, khẳng khái cầm đi kiểm tra. Kết quả, lần tiêu tiền xa hoa đầu tiên đã thất bại. Ngẫm lại, cũng chẳng cần phải thông cảm cho cửa hàng thiếu đạo đức như vậy làm chi. Đẹp tiệm cho khỏi còn lừa gạt người khác nữa.

Bỗng, Lam Bách cảm thấy choáng váng, vội vàng ngồi xuống giường, ấn vào trán.

Tiểu Thiên đang sửa sang lại hành lý, dường như phát hiện Lam Bách không khỏe, đến gần trước mặt, xoay người sờ sờ đầu cậu, “Sao vậy? Mệt à? Có cần nghỉ trước không? Để chút nữa tớ đi một mình là được rồi. Cậu ngủ trước một lát đi.”

“Được, tớ giờ ăn nhớ gọi tớ dậy nhé. Tớ ngủ một chút thôi..... Tự nhiên thấy hơi đau đầu.” Nói xong, Lam Bách chui vào chăn, quên cả tháo giày.

Lắc đầu, cười khổ, Tiểu Thiên xốc chăn cởi giày hộ Lam Bách, xếp ở bên giường, thuận tay đắp chăn thật kín cho cậu. Lúc ra đến cửa, hần vẫn còn lo lắng, chỉnh lại máy điều hòa, nhìn nước ấm dự phòng, thăm nghĩ lát nữa trở về sớm một tí, sau đó yên tâm rời đi.

Lam Bách lúc bấy giờ từ từ co người lại trong chăn, ôm cái đầu đau mãi không thôi, ra sức xua đi những hình ảnh kì lạ trong đầu. Màu lam thật đậm, đậm đến mức hoá thành đen. Rõ ràng đã nhắm hai mắt lại, trước mắt hần phải tối đen mới đúng, vì sao lại có thể thấy..... Thấy ư? Đúng vậy! Là thấy! Dần dần, hình ảnh bắt đầu trở nên rõ ràng, màu lam càng lúc càng nhạt, bên dưới màu lam kia là gì? Hình như là đường phố, còn có nhà cửa, xa xa phản chiếu ánh mặt trời..... Là biển.

Tiểu Thiên xuống tiệm cà phê dưới lầu, xa xa liền nhìn thấy Trương Gia Thủ gật đầu chào mình.

Khi cả hai đều đã an vị, hần gọi bồi bàn mang đến một cốc Coca Cola.

“Ha hả, Tiểu Thiên, cậu vẫn như cũ nhỉ? Một năm trước, khi gặp cậu ở buổi tiệc của Trần gia, cậu không gọi nước chanh thì cũng là Coca.” Trương Gia Thủ cười nói.

“Thói quen rồi, chịu ảnh hưởng từ người ở chung đấy.” Thì ra là thế, trách không được lâu không gặp như thế mà vẫn niềm nở như vậy, có lẽ là định lấy thân phận khách quý dự tiệc Trần gia đây mà... Phi phứ tức

quý, quen biết nhiều thì nịnh bợ nhờ vả được nhiều thêm một chút... Cũng tốt. Thật đúng là bản sắc của người làm ăn. Giấu đi suy nghĩ này trong lòng, Tiểu Thiên cười ân cần: “Việc kinh doanh lúc này của bác Trương dường như càng ngày càng phát đạt, không cần phải tung hô Tiểu Thiên như thế này đâu.”

“Không dám, không dám, thiên hạ bây giờ toàn là người trẻ tuổi. Nghe nói cậu đã mở công ty ở thành phố N phải không? Đến đây để làm ăn hay sao?” Bác Trương nâng cà phê lên, nhấp nhấp môi.

“Chưa đến cỡ công ty đâu, chỉ là một văn phòng kinh doanh nhỏ mà thôi, lập ra chung với mấy người bạn để chơi chút... Danh thiếp đây.” Hắn lấy danh thiếp đưa cho Trương Gia Thủ đang trông như đang rất hứng thú, “Bác biết đấy, bạn tôi rất yêu thích nghệ thuật cổ mà nơi này lại có không ít tiệm nổi tiếng nên đến xem thử xem có gì hay ho không ấy mà.”

“Ồ, phải không? Để xem nào..... Tôi nhớ hình như lần trước bạn cậu có mua tập thơ gì đó thì phải.”

“Đúng vậy, cậu ta mê chúng lắm. Chẳng hạn như mấy kiểu thi từ phương Đông, hay tranh ảnh phương Tây này nọ.” Uống hớp Coca, hắn nói dối không chớp mắt, trong lòng âm thầm tính toán thời gian, đề cập tới chủ đề mình muốn biết, lảng lảng giấu nhem công việc mình đang làm.

Sau đó, Tiểu Thiên tạm biệt Trương Gia Thủ vẫn luôn nhiệt tình từ đầu đến cuối, thấy cũng sắp đến thời gian hẹn ăn tối cùng Lương Hảo Thanh, quyết định trở về phòng, đánh thức cục nhỏ khiến mình bồn chồn này giờ. Thằng bé kia, đau đầu cũng không chịu uống thuốc giảm đau, nói cái gì mà uống nhiều sẽ tổn hại tới tế bào não. Bất quá cũng không thể trách thằng bé, người ông nó thương nhất vì cao tuổi mà bị biến chứng, đau đớn mãi không ngừng, thầy thuốc cũng bó tay, chỉ có thể dựa vào thuốc giảm đau mà sống qua ngày. Nhưng kết quả ông bị trúng độc thuốc rồi qua đời.

Dùng thẻ từ mở cửa phòng, hắn tiến vào căn phòng mờ昧. Đang chuẩn bị mở đèn đầu giường, Tiểu Thiên nhìn sang phía giường ngủ của Lam Bách, lập tức ngây ngẩn cả người. Chăn bông bằng phẳng. Người đi đâu mất rồi?

“Lam Bách, Lam Bách.....” Có khi nào ở phòng tắm không? Hắn gọi vọng vào phòng tắm vài tiếng. Không ai đáp lại. Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng hắng giọng quen thuộc, chăn bông mới này đang bằng phẳng lại dày cộm lên. Theo sau âm thanh là một quả đầu bù xù lộ ra, mơ mơ màng màng, “Tiểu Thiên, là cậu à? Đến bữa tối rồi à?”

Tiểu Thiên nheo mắt, nhìn Lam Bách nửa ngày, đưa tay mở đèn đầu giường. Ngọn đèn lập tức phát sáng. Hắn vặn đèn đến vạch mức sáng nhất. Đúng vậy. Là Lam Bách, trong chăn. Vậy là mình hoa mắt sao?

“Vừa này cậu đi đâu vậy?”

“Ồ... gì cơ?”

“Không có gì. Đứng lên đi rửa mặt đi, còn nửa tiếng nữa là đến giờ hẹn với Lương Hảo Thanh rồi.” Hắn đưa tay kéo Lam Bách vẫn ngơ ngơ như cũ, kéo dềp lê ra trước giường cho cậu mang vào.

“Đầu còn đau không?” Xoa xoa mái tóc rối bồng bong, sờ sờ trán người ta.

“Cũng tạm, đỡ đau hơn rồi. Tiểu Thiên.....” Lam Bách ôm lưng Tiểu Thiên, “Vừa rồi tớ gặp giấc mơ kì quặc lắm. Nhưng mà do cậu đánh thức nên tớ quên mất rồi.”

“Đã quên thì coi như xong, dù sao cũng là mơ thôi mà. Đừng để ý quá làm chi.” Đã quen với động tác như làm nũng này của Lam Bách, Tiểu Thiên thuận tay vỗ vỗ gáy cậu, “Quần áo bị cậu ngủ đè nhăn nhúm hết rồi kia, thay đồ đi.”

“Ừm.....” Lưu luyến mùi hương quen thuộc thêm một chút nữa, cậu lắc đầu rũ đi cảm giác lưu lại trong mộng. Tỉnh lại một chút nào, chút xíu nữa là được diện kiến nữ minh tinh điện ảnh Lương Hảo Thanh bằng da bằng thịt rồi. Ngẫm lại xem, đúng là có chút hưng phấn nho nhỏ.

6. Chương 5: Biến Hoá

Nhìn đông nhìn tây.

“Cậu đang làm gì vậy?” Tiểu Thiên bắt đầu nhìn người trước mắt.

“Mũ beret.”

“Gi cơ?”

“Tớ đang tìm mũ beret, à không... là người đội mũ.”

“Cậu tìm mũ làm gì? Đầu đầu đến mức phải tránh gió sao? Ngày mai tớ mua cho cậu một cái.”

“Không phải, tớ đang tìm người cải trang cơ.”

“Người cải trang?..... Ý cậu là Lương Hảo Thanh ấy à?”

“Đúng vậy, diễn viên điện ảnh chỉ cải trang theo một mô tuýp duy nhất mà thôi mũ beret, kính râm, khẩu trang, áo khoác dài. Cậu giúp tớ nhìn xem có người như vậy hay không đi.” Nói xong còn kéo kéo T-shirt của Tiểu Thiên, ý bảo hẳn cũng tìm xem.

“Không cần tìm người như vậy.” Không cần thận, một cọng gân xanh nổi lên trên trán.

“Vậy hai mình làm như nào mới nhận ra cô ấy đây? A! Tớ biết rồi... ” Bạn trẻ bưng tỉnh đại ngộ: “Có khi nào cô ấy cầm trong tay một đóa hoa hồng không?” Vừa nói vừa thăm dò xem bốn phía có người nào cầm hoa hay không.

Không cần thận, một cọng gân xanh khác lại bung ra, “Không cần tìm! Chỉ cần đi tới bàn đã đặt sẵn là gặp cổ rồi.”

“Bàn đặt sẵn! Cậu đặt bàn hồi nào? Liên lạc với cổ hồi nào? Vậy mà không nói cho tớ, tớ có tranh cô ta với cậu đâu.” Lam Bách nhin không được tròng mắt. Cái thằng này, dám giấu mình kia.

Nhẫn nại, nhất định phải nhẫn nại, Tiểu Thiên tự nhủ, nó là người ở chung với mình, là bạn học cũ, lại là nhân viên của mình (tuy rằng năng lực có hạn), mà quan trọng nhất, là món ăn mà mình châu chực mãi vẫn chưa xơi được, cho nên tạm thời chưa được bóp chết nó. Thở dài, hẳn quyết định mở đường cho hươu chạy lần thứ một trăm chín mươi hai: “Hết thấy đều được định trước qua mạng rồi, tính luôn cả vé máy bay, khách sạn, nhà hàng. Đương nhiên trước đó cũng đã thông báo với vị đại tiểu thư bận rộn kia rồi.”

Nhìn qua trông thấy Lam Bách còn định nói gì đó, hẳn lại bổ sung một câu: “Không phải tớ, là Lão Cổ hẹn lịch đấy. Cậu quên rằng anh ấy phụ trách phương diện này rồi sao?” Rồi vẫn là nhin không được: “Chứ bình thường cậu làm gì ở văn phòng thể hả?”

“Làm việc chứ làm gì.” Lam Bách tặng trả cho hắn ánh mắt ‘Đồ ngốc, hỏi thế này mà cũng hỏi’.

Cười khổ một chút, Tiểu Thiên dẫn Lam Bách đến gặp bồi bàn nhà hàng, nói tên mình cho anh ta. Bồi bàn mỉm cười dẫn bọn họ đến bàn ăn đã đặt trước, cũng nói với bọn họ rằng đã có người đang đợi ở đấy.

Yến Tiểu Thiên xuất ra danh thiếp đã chuẩn bị sẵn, hai tay đưa cho người đẹp đang đợi. Người đẹp đứng lên nhận lấy danh thiếp, khẽ cười. “Tôi biết anh là Yến Tiểu Thiên rồi. Ngô Vĩ đã mô tả về anh cho tôi. Anh cũng có thể biết tôi là ai.” Cô mỉm cười ra hiệu hai bên cùng ngồi xuống, nụ cười tự tin nhưng không hề ngạo mạn.

“Ấy, không biết Ngô đại luật sư đã miêu tả tôi như thế nào nhỉ?” Tiểu Thiên hỏi đối phương với một nụ cười gần như là ôn nhu.

“Ha ha ha, anh yên tâm! Tuyệt đối không nói xấu đâu. Ngô Vĩ còn thiếu nước phúng anh lên trời thôi.” Nhìn ra tia hăm mộ từ ánh mắt đối phương khiến Lương Hảo Thanh cảm thấy vô cùng dễ chịu. “Tám chữ: Anh tuấn trẻ tuổi, phong lưu nhân tài.”

“Quá khen! Đây là cộng sự của tôi Lam Bách.” Tiểu Thiên thuận tiện giới thiệu người bên cạnh.

Lam Bách im lặng đánh giá người trước mắt. Hẳn nhiên là cải trang để giấu thân phận trước công chúng: mái tóc bông bênh uốn lộn to xoắn ngang vai rất ấn tượng, thay thế cho kiểu tóc ngắn hoặc tóc thẳng trên TV. Kính mát màu xanh lá cây sẫm che đi đôi mắt câu nhân. Váy liền thân rộng rãi giấu đi những đường cong ma mị. Nhìn thế nào cũng thấy thật giống cách cải trang sống động trong quyển manga của cô bé hàng xóm. Dù sao cũng là Lương Hảo Thanh, dù có cải trang cũng không chịu làm xấu mình.

“Lam Bách!” Chân dưới bàn bị người nào đó đá một cái.

Phục hồi tinh thần lại, đáp lễ lại thằng nào đó một cước, Lam Bách cười tủm tỉm nói với Lương Hảo Thanh: “Cô thật xinh đẹp! Cho dù có biến trang cũng vẫn xinh đẹp động lòng người. Lương tiểu thư, tôi đây là thành tâm thỉnh giáo, xin hỏi cô đã học thuật dịch dung ở nơi nào thế? Thật là lợi hại, tựa như thiên diện hồ trong tiểu thuyết võ hiệp vậy. Ấy, cô có mang mặt nạ da người không?” (thiên diện hồ = con cáo có ngàn gương mặt)

Bật cười một tiếng, nữ diễn viên quay sang nói với Yến Tiểu Thiên: “Cộng sự của anh thú vị thật đấy. Anh làm việc chung với cậu ấy hẳn sẽ không cảm thấy nhàm chán nhỉ?”

“Tuyệt vời, nhìn cậu ấy thiếu muối như vậy riết rồi cũng thấy đáng yêu.”

“Này, tớ đang hỏi nghiêm túc mà.” Lam Bách kháng nghị.

Phất tay biểu thị chính mình không để ý, cô nói: “Cảm ơn lời khen của anh nhé. Anh cũng biết người như tôi khi ra ngoài gặp rất nhiều phiền toái, nhưng thật may, tôi có một bậc thầy chuyên về hoá trang, mỗi lần cần ra ngoài đều nhờ cô ấy giúp. Nếu có cơ hội, tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho mọi người.”

“Cám ơn cô!” Lam Bách thành thật cảm ơn, “Cô trông không hề có lấy một chút kiêu ngạo gì cả, lúc trước tôi còn lo lắng, có khi nào đã chọc giận cô rồi không?”

“Sống trong vòng luẩn quẩn đó đã lâu, không ai có thể kiêu ngạo như vậy được, cho dù họ có là nghệ sĩ nổi tiếng đi chăng nữa. Nếu đắc tội người khác thì sẽ chết lúc nào không hay đấy.” Cô nâng ly rượu đỏ khai vị, nhấp một ngụm.

“Ồ, là như thế này sao? Tôi cứ nghĩ.....” Lam Bách kéo kéo tóc mình, cười nhạo bản thân quá vô tri.

“Cũng có kẻ ra vẻ ta đây, nhưng nhân vật như vậy bình thường đều trụ không được bao lâu. Có thể trụ lại lâu là những người hai mặt, tựa như tôi đây.” Lương Hảo Thanh cầm ly rượu lâm vào trầm tư, nhớ tới con người đơn thuần của mình ngày mới vào nghiệp, vậy mà hiện giờ phần đơn thuần này chỉ có thể dùng để diễn.

Trên bàn bỗng chốc trống trải vì khoảng trầm tư của nữ diễn viên, Lam Bách nhìn phía Tiểu Thiên như cầu cứu. Tiểu Thiên nhìn cậu, nắm lấy tay cậu dưới lớp phủ khăn bàn, ý bảo cậu đừng lo. Đoạn, hẳn gõ chiếc chuông trên bàn, ra hiệu bồi bàn có thể mang thức ăn lên.

Nhờ thức ăn đưa lên, không khí thoải mái cũng quay trở lại bàn. Lương Hảo Thanh vẫn giữ nét cười trong veo. Cơm rượu no nê, ba người đi đến quầy bar trong khách sạn, ngồi xuống ghế lô. (ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi)

“Tôi nghĩ các anh cũng đã rõ tình huống cụ thể, đúng không?” Lương Hảo Thanh thờ ơ hỏi với ngữ khí khẳng định.

“Nếu đúng như Cổ Tuyền truyền đạt lại thì, đúng vậy, chúng tôi đã rõ.” Tiểu Thiên cân nhắc chọn từ ngữ, cận thận hồi đáp: “Như Lương tiểu thư đã từng nói với chúng tôi, ngài Ngưu hiện tại đang đảm nhiệm chức Trợ lý Tổng giám đốc ở công ty Kim Bảo. Lần gặp này cùng Lương tiểu thư, chủ yếu là để tìm hiểu thêm một chút... Từ bao giờ cô bắt đầu cảm thấy ngài Ngưu thay đổi? Ý tôi là, ngài Ngưu có nói điều khiến cô cảm thấy bất an không?”

Nữ diễn viên do dự một chút, hiển nhiên là đang suy nghĩ tìm từ.

“Điểm ấy rất quan trọng đối với chúng tôi. Có lẽ đây là manh mối giúp được ngài Ngưu đấy. Hơn nữa..... Lương tiểu thư cũng đã đồng ý gặp mặt lần này, tôi nghĩ cô cũng có điều muốn nói với chúng tôi.” Tiểu Thiên tiếp tục với giọng nói chân thành.

“Tôi biết, tôi chỉ..... không biết nên diễn đạt như thế nào mà thôi. Anh nên biết rằng, tôi hiện rất lo lắng. Dù là áp lực bên ngoài, hay là..... Anh biết đấy.” Gương mặt hoàn mỹ của Lương Hảo Thanh dần dần xuất hiện khe nứt, ngón tay căng thẳng gỗ trên thành ly.

Lam Bách nhin không được rót đầy rượu giúp cô, trong lòng tràn ngập cảm thông. Đúng thế, người ngoài chỉ thấy ánh hào quang của nữ diễn viên, nhưng lại có mấy ai hiểu được nội tâm của người phụ nữ này?

Người yêu đáng ra phải quan tâm và ủng hộ cô, nhưng bây giờ lại không quan tâm đến cô nữa (hiện tại Lam Bách đã tự gán “Kim Bảo” thành sào huyệt tội phạm). Cậu muốn an ủi cô, nhưng lại không biết phải an ủi từ đâu.

Lương Hảo Thanh cười áy náy với Lam Bách, cúi đầu thoáng suy nghĩ. Rồi như cuối cùng cũng tháo được nút thắt trong lòng, cô chậm rãi kể về sự thay đổi của Ngưu Cương cũng như nguyên nhân bất an của mình. Tiểu Thiên nghiêm túc lắng nghe, vừa nghe vừa ghi chép (bởi vì Lương từ chối ghi âm).

Lam Bách nghe Lương Hảo Thanh tự thuật, đồng cảm trong lòng không khỏi sinh ra thêm phần ngưỡng mộ. Giọng nói Lương tuy tràn ngập lo lắng, nhưng kể chuyện vô cùng rõ ràng, từ sự thay đổi trong cuộc sống và công việc của Ngưu Cương đến những cái tên trong công ty mà Ngưu Cương thường đều cập đến, đều nói ra rất chính xác. Trong đó cái tên xuất hiện nhiều nhất hình như là Quản lý bộ ngoại thương khu vực Châu Á của Kim Bảo Trương Lệ Bình. Xem ra người này có thể sẽ trở thành mấu chốt đột phá của những câu hỏi bí ẩn về Kim Bảo.

Sau khi kể rõ, Lương lấy ra từ túi da Chanel thường dùng của các nữ nhân viên văn phòng một chiếc thẻ từ: “Đây là thẻ nhân viên công ty của Ngưu Cương, có nó mới có thể tiến vào ‘Kim Bảo’. Tôi nghĩ các anh có thể cần đến nó nên trộm lấy thừa dịp anh ấy không chú ý.” Nói xong, cô đưa cho Yến Tiểu Thiên.

Nâng ly Coca, “Lương tiểu thư, cô đưa nó cho chúng tôi... vậy còn Ngưu Cương thì sao?” Lam Bách tò mò.

“Không sao, anh ấy có thể cho rằng mình đánh rơi, xin thẻ thêm một lần nữa. Với cả dù sao anh ấy cũng là Trợ lý Tổng giám đốc, với gương mặt ấy cũng có thể ra vào công ty mà.”

“Ồ, xem ra Ngưu Cương ở ‘Kim Bảo’ khá được tín nhiệm nhỉ!” Lam Bách gật gù.

“Xin hỏi, từ lúc đánh mất đến khi xin thẻ mới thì chiếc thẻ này có hiệu lực trong bao lâu.....?” Tiểu Thiên lên tiếng.

“Thật ngại quá, thiếu chút nữa là quên mất. Tôi mới từ chỗ Ngưu Cương đến đây, ngày mai khi anh ấy đến công ty phát hiện không thấy thẻ thì cần hai ngày để có thẻ mới. Thẻ cũ mất đi hiệu lực sau sáu tiếng áp dụng thẻ mới.” Lương vội vàng bổ sung.

“Ồi! Nhanh thế! Như vậy đi, chúng ta nhanh chóng đột nhập vào công ty, tìm ra vấn đề. Một khi có chứng cứ, tôi tin rằng Ngưu Cương sẽ không làm ra loại chuyện huỷ hoại tương lai của mình đâu. Huống chi còn có một đại mỹ nhân như cô đang chờ anh ấy. Tôi tin anh ấy cũng sẽ không phụ lòng cô, sẽ không như thiêu thân lao đầu vào lửa. Chúng tôi sẽ lưu lại một tuần ở thành phố này, nếu như không có manh mối gì thì xin cô không cần gọi điện thoại, cứ trực tiếp nhấn đến phòng 307. Nếu liên lạc với chúng tôi không được, xin liên hệ trực tiếp đến văn phòng của chúng tôi. Nếu theo đúng như dự tính, thì trong vòng một tuần, chúng tôi sẽ gửi kết quả điều tra đến cô. Cô thấy thế nào?” Tiểu Thiên tổng kết.

“Tốt! Chúc các anh mã đáo thành công. Cạn ly!” Lương Hảo Thanh nâng ly.

7. Chương 6: Mất Tích

Quay về phòng 307, Tiểu Thiên dặn dò Lam Bách: “Tớ đi ra ngoài một chuyến, cậu chờ ở đây nha.”

“Cậu đi đâu vậy? Đi Kim Bảo phải không? Trễ thế này rồi mà đi làm gì?” Lam Bách có chút lo lắng.

“Vì trễ thế này nên mới muốn đi đó.” Tiểu Thiên cười cười, quen tay vò vò mái tóc ngắn của Lam Bách. “Vừa nãy cậu cũng nghe rồi đấy, thẻ từ này đến trưa mai là hết tác dụng. Thừa lúc nó còn hiệu lực, phải nhanh nhanh tận dụng, không thì lại phí.”

“Muốn tớ đi theo canh chừng cho cậu không?”

“Ha ha, cậu làm gì cho tớ cơ?! Canh chừng á?” Tiểu Thiên cười, bắt đầu thu xếp đồ vật cần thiết.

“Vậy cậu mang tớ theo làm chi?” Lam Bách cảm thấy không được xem trọng.

Quay đầu nhìn cậu, Tiểu Thiên trả lời với giọng điệu của thanh niên nghiêm túc đến mức không thể nào nghiêm túc hơn: “Mang cậu đến chơi đấy.”

“ ... ”

“Được rồi, thật ra cậu có công dụng lớn lắm. Ở lại khách sạn, chờ xem Thiết Thụ bọn họ có liên lạc gì không, hoặc là Lương Hảo Thanh có tin tức gì mới không. Vả lại, cậu vẫn còn đau đầu mà nhỉ? Nghỉ ngơi nhiều một chút, chờ mai tớ về tớ dẫn cậu đi chơi phố. Đừng nói với tớ là cậu không muốn đi chơi nhé.” Nhìn Lam Bách sắp nổi đóa, trong lòng Tiểu Thiên dâng lên một cảm giác thỏa mãn. Cây bách nhỏ của hắn, trụ cột của hắn... vĩnh viễn vẫn nghĩ bản thân kiên cường như thế mà chẳng bao giờ biết được mình ý lại hắn đến mức nào.

“Chờ nào cậu mới về?” Lam Bách vẫn cảm thấy bất an. Có lẽ do chưa kịp thích nghi với nơi này mà lại phải rời khỏi Tiểu Thiên khiến cậu cảm thấy không quen.

“Nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn thì... bây giờ là 9:30 tối...” Tiểu Thiên cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay: “Ước chừng rạng sáng mai là tớ về. Tớ không sao đâu. Cậu quên rồi ư, tớ có thể từ của công ty mà. Nếu không được nữa thì tớ sẽ tìm cơ hội khác để quay về.” Tiểu Thiên an ủi Lam Bách, đau lòng nghĩ, dù sao cũng là lần đầu cậu nhà xuất ngoại công tác, lo lắng cũng là chuyện bình thường thôi.

Tiểu Thiên sửa soạn xong liền cất bước ra đi. Lam Bách quay vào phòng, ngơ ngác ngồi trên giường. Tuy biết rằng đợi mấy tiếng nữa là Tiểu Thiên về rồi, nhưng không biết vì sao lòng cậu lại tràn ngập bất an. Thôi đi tắm cái đã, sáng giờ chưa được tắm tãp gì cả. Biết đâu phiền muộn sẽ trôi hết theo dòng nước ấm.

Lam Bách ngâm mình trong nước ấm sắp ngủ gật thì bị một tràng chuông điện thoại đánh thức. Cậu ngồi dậy, nhắc điện thoại treo tường trong phòng, “Xin chào. Tôi là Lam Bách. Xin hỏi ai ở đầu dây?”

“A Lam, là cậu sao? Cổ Tuyền nè. Tiểu Thiên đâu?” Điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc của Lão Cổ.

“Nó đi ra ngoài rồi. Có gì không anh?”

“Sao thế? Nó không tắm uyên ương với cậu sao? Ra ngoài à? Đi đâu vậy?”

“Giỡn hoài!” Lam Bách không cười, hừ mũi một hơi. Thiết tình, cha nội kia luôn nói như vậy, nói từ hồi cấp ba nói đến bây giờ đây. Thật không biết việc mình ở chung với Tiểu Thiên trong mắt chúng nó có biến thành ngủ chung giường không nữa?

“Nó đi làm việc, có gì chút nữa nó về em nhắn lại với nó.”

“Không có gì, nó không có ở đây thì thôi. Chờ nó về bảo nó gọi đến văn phòng, hoặc trực tiếp tìm Lão Thiết luôn. Hình như Lão Thiết có gì muốn nói với nó đó.” Ngừng lại một chút, “Cậu khoẻ không thế, A Lam? Có chuyện gì nhớ gọi điện về nha. Không được làm ẩu làm càn một mình, nghe chưa?” Lão Cổ thật sự lo lắng, lại căn dặn một phen.

“Biết rồi, Cổ bác gái.” Lam Bách hữu khí vô lực buông điện thoại, quay lại. Ôi, vì sao ai cũng lo cho mỗi mình cậu hết vậy?

Lam Bách khó ngủ, lặn qua lộn lại trên giường, rồi không biết vì sao ngủ được, đã vậy còn ngủ tuốt tuần tuốt tới trưa.

Dụi mắt, xoay người nhìn về bên kia giường... Trống trơn, không ai hết.

Không ai hết! Lam Bách cả kinh bật dậy. Tiểu Thiên vẫn chưa trở về! Mấy giờ rồi? Vơ lấy đồng hồ trên tủ đầu giường, sắp 10:00 rồi. Mình ngủ gần mười hai tiếng luôn sao? Trời ạ!

Làm sao bây giờ? Lam Bách vừa thay áo sơ mi Tiểu Thiên đã chuẩn bị cho cậu tối hôm qua, vừa cân nhắc cách liên lạc với Tiểu Thiên. Nhưng cậu lại nhớ đến quy định bất thành văn của văn phòng: Đối với công việc điều tra kiểu này thì không được gọi điện, chỉ có thể chờ đối phương liên lạc với mình. Vậy mình làm thế nào để liên lạc Tiểu Thiên đây? Đúng rồi! Đi Kim Bảo xem thử có gì bất thường không.

Lam Bách đón taxi đến công ty Kim Bảo. Một tòa nhà ba tầng không hề bắt mắt. Địa điểm tương đối gần bờ biển, hương gió mang theo mùi ẩm ướt từ biển. Nhìn xuyên qua cửa thủy tinh chỉ thấy cảnh tượng làm việc bình thường. Quầy tiếp tân được bố trí ngay lối vào, điều đặc biệt chính là nhân viên tiếp tân không

phải cô gái xinh đẹp thường thấy mà là nhân viên bảo an thân mặc quần áo bảo vệ. Sau quầy tiếp tân là thang máy.

Có lẽ do bộ dáng lấp ló của Lam Bách thu hút sự chú ý, nhân viên bảo vệ đứng ở quầy tiếp tân tăng thêm hai gã, thỉnh thoảng quan sát cử động của Lam Bách.

Giờ thì sao? Đến thì đến rồi nhưng làm sao đi vào đây? Đầu thể nào chạy tới hỏi thẳng người ta: ‘Này, xin hỏi tối hôm qua có người nào tới đây không’ và ‘người đó đang ở đâu’ được? Cũng ít có điên lắm! Vì sao bình thường ở công ty mình không chịu để ý bọn Lão Cổ xử lý việc này như thế nào nhỉ? Lần này về nhất định phải bảo Tiểu Thiên dạy bù một chút mới được. Trước tiên nên về khách sạn gọi cho người ở văn phòng đã, xem bọn hần có biện pháp nào không. Chứ cứ lẫn lẩn chỗ này mãi có khi bọn bảo vệ bên trong sẽ xông ra mất thôi.

8. Chương 7: Di Chuyển Trong Chớp Mắt

(Thuần gian di động)

Trở lại khách sạn, việc đầu tiên Lam Bách làm là vọt tới quầy tiếp tân hỏi xem có ai nhấn lại hay không. Sau khi biết rằng chẳng có ai nhấn lại cả, cậu thất vọng đi về phòng.

Tiểu Thiên đi đâu rồi? Nếu nói hần giỡn mặt cậu, cố ý trốn đi để cậu tìm thì cũng không thể nào nói nổi. Tuy thẳng kia thường xuyên chọc cậu bẽ mặt nhưng chưa từng khiến cậu phải lo lắng. Vậy hần là hôm qua đi Kim Bảo phát hiện ra gì đó mà bị bắt lại, không kịp báo mình rồi. Tình huống tệ nhất là bị người trong Kim Bảo phát hiện, mà Kim Bảo lại như sào huyệt của bọn xấu, như vậy Tiểu Thiên sẽ.....

Lam Bách buồn bực bứt hết tóc tai. Cái thằng này! Đã sớm nói với hần là đừng có làm mấy chuyện như này nữa mà cổ tình không nghe, còn bảo là thú vị... Có phải là thám tử đâu... Lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây? Cần báo cảnh sát không nhỉ? Cơ mà nếu báo cảnh sát thì không những Tiểu Thiên bị buộc tội là xâm nhập bất hợp pháp mà chuyện của Lương và Ngưu cũng bị đưa ra ánh sáng. Làm sao đây? Làm thế nào mới cứu được Tiểu Thiên đây? Suy nghĩ nửa ngày, Lam Bách thấy mình đã gần này tuổi mà chưa từng trải qua cảm giác phiền não nào lớn như lần này. Giống như... có chuyện gì phiền lòng cậu đều để cho Tiểu Thiên xử lý hết, dù là tang sự ông nội hay là điền nguyên vọng thi đại học, ngay cả nơi làm việc cũng đều do Tiểu Thiên chuẩn bị tốt. Nếu không có Tiểu Thiên... Lam Bách không dám nghĩ nữa. Thật sự là không thể tưởng tượng nổi mà. đành phải gọi điện thoại thông báo văn phòng để ai đó tới giúp mau mau mới được.

Người tiếp điện thoại là Vương Phi, “Lam Bách, xảy ra chuyện gì? Có gì không? Đừng nói là bị Tiểu Thiên..... Hắc hắc...”

“Đừng có nói nhảm nữa được không? Nếu bị nó mắng thì còn đỡ, đằng này nó mất tích rồi!” Lam Bách sắp khóc rồi, trong đầu cậu, sự tình lúc này đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng. Cậu sợ cuối cùng phải đọc thấy tin về xác chết trôi nổi đăng trên báo chí.

“Mất tích? Anh làm ảnh giện ảnh chạy mất rồi hả?” Vương Phi đoán.

“Mới không phải ấy! Đổi người tiếp điện thoại đi, Lão Cổ có ở đó không? Nếu không thì Thiết Thụ cũng được. Tóm lại đừng là cô với Tiểu Viễn Hàng là tốt rồi.” Lam Bách bắt đầu nổi bão.

“Sao anh xếp em chung với tên Tiểu Viễn Hàng bất tài kia vậy?” Vương Phi nhỏ giọng oán thăm, trông rất là bất bình: “Lão Cổ không có ở đây, anh đi ra ngoài làm việc liên lạc gì đó rồi. Thiết Thụ dường như cũng đi điều tra. Tên bất tài thì ra ngoài ăn cơm trưa. A! Hần trở lại rồi. Anh muốn nói chuyện với hần không? Dù sao hần cũng thường bên ba ở ngoài đấy.” Vương Phi cảm giác được sự lo lắng của Lam Bách nên đưa điện thoại cho tên Tiểu Viễn Hàng luôn bất đồng với mình.

“A Lam hả? Có gì không? Tiểu Thiên bị gì cơ?” Bên tai truyền đến giọng nói lười biếng của Tiểu Viễn Hàng.

“Tối hôm qua Tiểu Thiên lấy thẻ từ nhân viên đột nhập vào Kim Bảo. Nó nói rạng sáng sẽ trở lại, nhưng đến bây giờ cũng không thấy đâu cả.” Lam Bách ôm điện thoại kể rõ tình hình bên này.

“Như vậy à..... Vậy cậu có đi thăm dò công ty không? Có gì bất thường không? Ý tôi là về mấy cái bảo vệ canh phòng này nọ ấy.”

“Có đi, không thấy gì bất thường cả. Có điều ở quầy tiếp tân không phải cô gái mà là nhân viên bảo an. Còn những cái khác thì tôi không thấy.” Lam Bách vừa nghĩ vừa nói.

“Nhân viên bảo an à? Công ty lớn không?” Tiểu Viễn Hàng tiếp tục hỏi.

“Không tính là lớn, chỉ là một toà nhà ba tầng hơi cũ thôi.”

“Cậu có để ý bãi đỗ xe của nó ở đâu không?”

“Bãi đỗ xe? Tôi không để ý. Vì sao phải chú ý bãi đỗ xe?”

“Ừ, đã bảo Sếp dạy cậu điều này, cơ mà Sếp không nhớ nhìn cậu chịu khổ. Nhưng giờ thì.....” Viễn Hàng thở dài, “Nếu biết được vị trí bãi đỗ xe thì có thể biết được có bao nhiêu cửa ra vào toà nhà, đồng thời có thể biết nó có ngầm tầng hay không. Nếu nhìn tình trạng ra vào bãi đỗ xe thì có thể biết được mức độ nghiêm ngặt của nó. Còn cách bố trí đường đi từ bãi đỗ xe này nọ nữa... Nhưng mà giờ nói với cậu những thứ này thì cũng chẳng giúp được gì nhiều... Như vậy đi, để tôi qua đó luôn. Nhưng phải chờ tôi xong việc bên đây đã, cũng sắp đến hạn rồi. Nhanh nhất cũng phải hai ngày.”

“Hai ngày! Lâu vậy?! Trừ cậu ra những người khác đều không tới được sao?” Tóc Lam Bách sắp bạc trắng cả rồi.

“Hừ! Bỏ thiếu gia có thể đến là đã nể tình người lắm rồi, bằng không ta đây đã sớm đi nghỉ mát rồi. Những người khác ngoại trừ Vương Phi điện hạ ra thì đều ở bên ngoài. Chờ người liên lạc với bọn họ, rồi lại bắt bọn họ dừng việc, chạy tới thành phố H, thì ít nhất cũng hai ngày. Người cho là vé máy bay mỗi ngày đều có sao?” Viễn Hàng đã kích Lam Bách qua điện thoại.

“Cậu không lo Tiểu Thiên ra sao ư?” Lam Bách tức giận hỏi.

“Làm sao mà Sếp bị gì cho được? Không cần lo lắng cho Sếp đâu. Chỉ cần cậu không vứt Sếp đi thì Sếp còn bám theo cậu dài dài ấy. Yên tâm, yên tâm. Nhưng cậu đấy, đừng làm bậy nghe chưa? Ngoan ngoan chờ trong khách sạn đi, nếu buồn phiền thì đi ngắm cảnh vòng vòng thành phố. Đừng đâm đầu đi Kim Bảo. Biết chưa?” Viễn Hàng bắt đầu lo lắng. Cờ mà Sếp bình an trở lại, nhưng vợ chưa cưới của Sếp lại mất tích thì lớn chuyện.

“Đã biết! Vậy cậu đến đây mau lên.” Lam Bách cúp điện thoại thật mạnh. Ngồi yên trong chốc lát, bao tử chợt sôi ùng ục, cậu nhà mới nhớ từ sáng đến bây giờ mình chưa ăn gì cả. Tiểu Thiên thường nói “Người là thiết, cơm là thép”, vẫn nên ăn chút gì để còn sức giải quyết tình huống bất chợt nữa.

Lam Bách rất ít khi phải ăn cơm một mình. Khi vào nhà hàng, cậu nhìn từng bàn từng bàn khách khứa hào hứng nói chuyện với nhau bằng thứ tiếng Trung mà mình không hiểu, lại nhìn bản thân lẻ loi một mình, nhất thời dâng lên một cảm giác tịch mịch như bóng ngựa cô đơn giữa đại mạc hoang vu. Ở chung với Tiểu Thiên đã thành thói quen, cuộc sống, ăn, mặc, ở, đi lại của cậu đều là Tiểu Thiên lo cho. Bình thường nếu Tiểu Thiên đi công tác thì cũng luôn luôn có đám người ở văn phòng bầu bạn với cậu. Mà giờ, lần đầu xuất ngoại cùng Tiểu Thiên liền gặp loại chuyện này, cậu thật sự không an tâm chút nào.

“Ồ, đây không phải bạn của Tiểu Thiên sao? Lam..... Lam Bách, Lam Bách đúng không?” Bả vai cậu bị vỗ nhẹ.

Quay đầu nhìn lại, là thương nhân buôn đồ cổ mới quen hôm qua Trương Gia Thủ. “Chào bác Trương.” Cậu hơi khom người chào.

“Sao đi một mình vậy? Tiểu Thiên đâu?” Trương Gia Thủ rất có cảm tình với sự lễ phép của Lam Bách, nhìn Lam Bách với ánh mắt thân thiết như người nhà.

“Tiểu Thiên đi ra ngoài làm việc rồi ạ.” Lam Bách trả lời qua loa.

“Ồ, vậy cậu một mình, vừa lúc bác Trương cũng một mình này... Cậu không ngại theo bồi người trung niên này ăn cơm chứ?” Trương Gia Thủ cười tủm tỉm.

Nghĩ lại cũng không tiện từ chối, Lam Bách liền theo Trương Gia Thủ tìm bàn ngồi xuống.

Cậu chọn đồ ăn, tán gẫu một chút về chuyện nhà. Trương Gia Thủ chậm rãi chuyển chủ đề sang tranh ảnh phương Tây, hỏi Lam Bách lần này đến có phải định mua tranh hay không.

“Ấy, tôi định mua đấy, bất quá không hiểu biết lắm về phương diện này. Bác biết đấy, đều là Tiểu Thiên giúp tôi xem thôi. Nếu có gì hay, cậu ấy sẽ dẫn tôi đi xem.” Lam Bách nghĩ cách che giấu lời nói dối hôm qua của Tiểu Thiên.

“Ồ, phải không? Ngày hôm qua Tiểu Thiên cũng hỏi tôi biết có biết nơi nào có nhiều tranh đẹp hay. Tôi nói cho cậu ấy biết rồi đấy. Có lẽ lần sau cậu ấy sẽ mang cậu đi xem đấy. Cậu nên biết rằng, những thương nhân buôn đồ cổ như chúng tôi thường không nói ra nơi xuất hàng của mình đâu. Nhưng Tiểu Thiên thông minh thật đấy, hôm qua tôi chỉ vừa nói ra mà cậu ta đã biết được đơn vị trung gian kia rồi. Lợi hại lợi hại! Các cậu có thường xuyên mua hàng trên mạng không? Ngày nay mọi thứ càng liên kết với nhau. Muốn cái gì là chỉ cần ngồi trong nhà nhấp chuột đôi ba lần là đã đạt được thứ mình muốn, đỡ tốn công tốn sức quá chừng. Chẳng như ngày trước, vừa lo hàng phi pháp, vừa lo pháp luật, càng đừng nói đến phân biệt hàng thật hàng giả.” Trương Gia Thủ thập phần cảm khái.

Lam Bách bắt được điểm nhạy cảm trong câu nói của Trương Gia Thủ. “Mua sắm online... Ý bác nói là mua tác phẩm nghệ thuật trên mạng phải không? Là ở Kim Bảo sao?” Cậu đánh bạo hỏi.

“Ấy, đừng lớn tiếng khi nói về loại chuyện này chứ. Nếu Tiểu Thiên đã nói cho cậu rồi, tôi đây cũng không giấu cậu nữa. Công ty này tương đương với kiểu công ty môi giới, chuyên cung cấp địa điểm mua bán và định giá hàng hoá cho cả người mua và người bán. Hàng hoá là các vật phẩm quý giá. Nó tập trung chủ yếu vào hội viên, tất cả đều là do bạn bè trung gian giới thiệu. Người bình thường có khi không được trở thành hội viên. Sau khi trở thành hội viên công ty, các thành viên sẽ biết được mật mã đặc biệt, dùng nó để mở cửa sổ ẩn, có thể xem hàng trên mạng, ghi nhớ mã hàng, đợi đến kì đấu giá trực tuyến mỗi tháng một lần, người ra giá cao nhất sẽ mua được hàng. Cuối cùng, công ty còn có thể chuyển hàng trực tiếp đến địa điểm nhận hàng của người mua, mà chỉ lấy 5% giá giao dịch làm phí thủ tục. Cậu xem, như vậy có thể giảm bớt tỉ lệ mạo hiểm của cả người mua và người bán. Thật sự là một công ty rất khá.” Trương Gia Thủ hiển nhiên là khách hàng trung thành, một lòng ca ngợi ưu điểm của công ty.

“Như vậy, hệ thống bảo vệ của công ty này hẳn rất nghiêm ngặt.” Lam Bách uể oải nói.

“Đó là đương nhiên, dù sao thì hàng hoá sau khi hợp đồng xong đều được trữ trong kho của công ty mà. Những thứ kia đều là hàng vô giá, nếu có chuyện gì xảy ra thì làm sao công ty đền bù nổi? Quan trọng nhất là dữ liệu khách hàng. Bên bán cũng có thể mang lai lịch bất chính, bên mua cũng lo lắng đến vấn đề sự tàm sau này. Nếu dữ liệu khách hàng bị tiết lộ ra ngoài thì nguy to.” Trương Gia Thủ thận trọng nói.

“Đúng vậy!” Lam Bách phụ họa cho có lệ, trong lòng gấp đến độ sắp bốc hơi cả lên. Sao bây giờ? Yếu Tiểu Thiên biết về chi tiết này của Kim Bảo mà còn xông vào. Căn bản là tìm đường chết mà. Một công ty như vậy, có thể vì bảo vệ hết thảy mà làm cho một hai người biến mất cũng không phải không có khả năng.

“Bác Trương, Tiểu Thiên trông rất bận bịu trong khoảng thời gian này. Không biết bác có thể mang tôi đến Kim Bảo nhìn xem hay không?” Lam Bách cố lấy dũng khí, nhìn Trương Gia Thủ đầy trông đợi.

“Này..... Này không được rồi.” Trương Gia Thủ cười khổ một chút. “Công ty quy định không được đến đó, chỉ được đặt hàng trên mạng. Mọi giao dịch của bọn tôi cũng đều tiến hành trên mạng đấy. Mọi người thăm biết rõ mặt ngoài công ty vẫn là một công ty kinh doanh hợp pháp nên cũng sẽ không đến. Tôi nghĩ là cậu hiểu mà nhỉ?”

“Thực xin lỗi, phiền bác rồi.” Lam Bách hơi đỏ mặt.

“Không có gì, không có gì.” Trương Gia Thủ càng ngày càng có hảo cảm với Lam Bách.

Sau khi ăn cơm, tạm biệt Trương Gia Thủ, Lam Bách rầu rĩ lui thủ về phòng một mình.

Lam Bách ngồi bên cửa sổ nhìn sắc trời bên ngoài, thời tiết thay đổi rồi. Apollo ban trưa còn mang dáng tươi cười rực rỡ thế kia, vậy mà mới xong bữa cơm đã vội trở mặt. Không biết có phải do cãi nhau với người yêu của hắn không nhỉ? Lam Bách miên man suy nghĩ trong lòng, hy vọng thời gian mau trôi qua. Mở TV, cậu chuyển sang kênh thông tin xem có tin về xác chết bị vứt bỏ hay không. Càng xem càng sợ, lẽ như xuất hiện tin ấy thật, Lam Bách không dám chắc mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Biết vậy đã mang laptop theo rồi, sẵn mò thông tin trên trang web công ty Kim Bảo luôn, biết đâu lại tìm được gì. Hay là đi xuống phòng internet của khách sạn? Nhưng mà không có tinh thần để đi nữa. Càng nghĩ càng đau đầu, hơn nữa càng ngày càng đau như búa bổ. Lam Bách ôm đầu mình, chậm rãi đi đến giường. Tiểu Thiên, cậu ở đâu? Trong đầu Lam Bách chỉ còn mỗi một suy nghĩ này khi cậu ngã xuống.

Không biết qua bao lâu, thân thể Lam Bách bắt đầu nhạt dần, nhạt dần, rồi từ từ biến mất...

Đây là đâu? Cậu đang nằm mơ sao? Nhưng tại sao mơ lại chân thật như vậy? Cậu đưa tay sờ bàn làm việc, lạnh lạnh lạnh lạnh, lại đưa tay chạm vào ly cà phê, cảm thấy có chút nóng. Đột nhiên, Lam Bách chú ý đến bảng tên mạ vàng lấp lánh trên bàn việc Trương Lệ Bình. Hình như đã nghe qua ở đâu rồi ấy nhỉ? Đúng rồi, công ty Kim Bảo! Hình như là Quản lý bộ ngoại thương khu vực Châu Á. Cậu đã nghe cái tên như vậy vào lần gặp Lương Hảo Thanh.

“Lệ Lệ, Lệ Lệ... Em nghe anh nói đã... Hôm qua anh không tìm em là bởi vì.....”

“Anh không cần giải thích! Lần nào anh cũng lấy cớ cả!”

Thảm rồi, có người đến, phải làm sao đây? Mình đang mơ nên không cần trốn đâu nhỉ? Không đúng, vẫn nên trốn đi thì hơn. Đây không giống như đang mơ! Nhưng trốn ở đâu đây? Chết tiệt! Tại sao ở đây không có tủ âm tường? Lam Bách không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Cửa bị mở ra..

9. Chương 8: Thám Tử Vĩ Đại Lam Bách

“Ầm”. Cửa bị đóng lại ngay lập tức.

“Lệ Lệ, Lệ Lệ ngoan. Em nghe anh giải thích đã. Em biết đấy, anh làm Trợ lý Tổng giám đốc nên thi thoảng có vài buổi xã giao không từ chối được. Tuy anh không muốn đi chút nào, nhưng mà..... hân em cũng mong anh trèo cao lên tới chức vụ này mà nhỉ?” Người đàn ông như cảm nhận được sự mềm lòng của đối phương, thế là dỗ ngọt thêm một phen: “Thôi mà, đừng giận nữa có được không? Tối nay anh mời em ăn cơm. Đến chỗ nào cũng được..... Sau bữa tối, anh là của riêng em..... Chỉ cần em hết giận thì em muốn sao cũng được.” Giọng người đàn ông dần dần trầm xuống, trở nên mập mờ.

“Hừ, hừ. Anh chết đi! Lần nào cũng vậy..... Anh sờ ở đâu đó?! Đang còn trong công ty đấy.” Người phụ nữ tên Lệ Lệ rõ ràng đã tha thứ cho người yêu của mình.

Giọng hai người càng ngày càng thấp, rồi dần dần không thể nghe thấy được nữa. “Ầm”, lại là tiếng cửa (lần này nhẹ hơn hẳn so với lần trước, Lam Bách thầm nghĩ). Lập tức chỉ nghe một tiếng “bíp”. (A! Cửa chính bị khoá rồi sao? Tiếng này nghe hết như tiếng cửa điện tử của văn phòng Đại Đạo vậy). Xem ra đã đến giờ tan tầm rồi. Lam Bách xác định bên ngoài đã không còn ai, lúc này mới thở ra một hơi, quan sát nơi mình vừa đến. Đây là một phòng thay đồ, trên tường có treo một bộ quần áo công sở của nữ và vài chiếc áo sơ mi kiểu cũ. Lam Bách đánh giá. Mình vào đây như thế nào nhỉ? Chính cậu cũng chẳng biết được. Chỉ biết khi cửa chính sắp mở ra, cậu nhận thấy một thứ rất giống cánh cửa trên bức tường phía trái bàn làm việc, liền nghĩ nếu có thể đi vào trong đó thì tốt rồi. Và rồi, khi cửa chính mở ra thì cậu đã ở trong gian phòng thay đồ này. Để chứng thực suy nghĩ của mình, cậu mở cửa ra rồi đi ra ngoài.

Quay người lại, quả nhiên là cánh cửa bí mật cậu vừa nhìn thấy lúc nãy. Vậy mình làm cách nào mà biến vào trong đó được? Cậu nghĩ mãi vẫn không ra. Mà cơ bản là cậu cũng chẳng hiểu sao mình có thể đến được cái văn phòng này nữa. Lam Bách quyết định đặt vấn đề này sang một bên. Trước tiên phải suy nghĩ tình huống trước mắt đã. Dù sao tình huống dạng này đều giao cho thằng kia giải quyết, người nào xử chuyện này thôi, mấy đứa nói xem đúng không? Nhưng bây giờ thằng kia đang ở đâu cơ?

Lam Bách vẫn thấy hơi mệt, bèn ngồi lên ghế xoay sau bàn làm việc. Tay chống cằm, chân bắt chéo, cậu ngồi trong một tư thế suy ngẫm điển hình, ra sức suy nghĩ: Đầu tiên giả sử nơi này là công ty Kim Bảo. Tiếp theo giả sử đây là văn phòng của Trương Lệ Bình. Như vậy người phụ nữ vừa vào được gọi “Lệ Lệ” kia là chủ nhân của văn phòng Trương Lệ Bình. Vậy người đàn ông kia là ai? Không thể nghi ngờ, anh ta là người yêu của Trương, đảm nhiệm chức vụ Trợ lý Tổng giám đốc ở công ty Kim Bảo. Chờ một chút! Trợ lý

Tổng giám đốc sao? Kia không phải người yêu của Lương Hảo Thanh sao? Công ty này có bao nhiêu Trợ lý Tổng giám đốc nhỉ? Nếu người đàn ông kia là Ngưu Cương..... vậy thì anh ta bắt cả hai tay sao? Không đúng! Nhất định không phải Ngưu Cương! Nếu một người đàn ông đang phiền não chuyện công việc ở công ty mà còn có thời gian lãng nhăng với người phụ nữ khác thì làm sao được? Nhưng nếu là anh ta thì sao? Lương Hảo Thanh cũng từng nhắc qua Trương Lệ Bình. Có phải do trực giác phụ nữ không? A! Lam Bách ôm lấy đầu, nếu vừa rồi chịu nhìn lên gương mặt người đàn ông đó thì tốt rồi. Cậu đã từng xem qua hình của Ngưu Cương, một người đàn ông tương đối chững chạc, trầm ổn (nhìn bề ngoài thì là như vậy), gương mặt cũng rất nghiêm túc, thoát trông như kiểu đàn ông chính trực điển hình. Thật không giống như kẻ có thể làm chuyện xấu.

Nghĩ, nghĩ mãi, nghĩ đến nỗi nơ ron thần kinh thắt bím, Lam Bách cuối cùng đưa ra một cái kết luận: mình không thích hợp làm thám tử chút nào.

Cậu nhìn quang cảnh xung quanh văn phòng. Sáng sủa sạch sẽ. (Nói thừa! Mỗi ngày đều có nhân viên quét dọn mà.)

Đồ dùng văn phòng đắt tiền. (Đương nhiên! Dù sao thì Trương Lệ Bình người ta cũng là Quản lý mà.)

Mở máy tính..... Có mật mã! Nhanh chóng tắt máy.

Mở ngăn kéo bàn..... Dĩ nhiên là bị khóa.

Nhìn nhìn đồ vật trên bàn làm việc, ngoại trừ máy tính để bàn, bảng tên, giá bút ra thì chẳng còn gì cả, ngay cả ly cà phê lúc này cũng không còn.

Đột nhiên, ánh mắt Lam Bách rơi vào một vật. Cậu hưng phấn đứng lên, đẩy ghế dựa ra, đi đến gần vật đó, ngồi xổm xuống, nhìn.... cái sọt rác. Trong ẩn tượng của cậu thì sọt rác luôn là vật không thể thiếu trong tiểu thuyết trinh thám. Thường thường, nó chính là sự kiện giải quyết mấu chốt. Hiện tại Lam Bách gần như đã hoà làm một vai với “Kindaichi”, còn bạn Yến Tiểu Thiên gì đó đã sớm bị cậu nhà sút tám ngàn dặm đến nhà bà ngoại rồi. Cậu cảm thấy thật may mắn vì công ty này không cung cấp máy xén giấy cho mỗi văn phòng. (*Kindaichi: Bộ truyện tranh trinh thám Nhật Bản, nhân vật chính là thám tử Kindaichi.)

Lam Bách đổ sọt rác ra, có vẻ như nhân viên vệ sinh vẫn chưa tới dọn rác, giúp cậu có thêm một cơ hội phát hiện chân tướng. (Nhưng là chân tướng gì? Lam Bách bảo chờ cậu tìm được rồi sẽ biết).

Đầu tiên đặt mấy tấm khăn giấy dùng xong ở một bên, tiếp đó lấy ra mớ bao bì thực phẩm, chọn những tờ giấy trông như có dấu hiệu bí mật, căng ra, cẩn thận đọc.

... Nhặt lên, vứt bỏ. Thoạt nhìn không phải thứ cậu đang tìm.

Lại nhặt lên, vứt bỏ. Xem ra cũng không phải.

Tiếp tục lặp lại. Những tờ giấy trên mặt đất ít dần.

Cuối cùng, Lam Bách mỉm cười. Ra mời cậu đã tìm được gì đó rồi. Đó là bản phụ của một tờ thư ngỏ mà kho hàng thường dùng, phía trên ghi rõ: hạn sử dụng đến ngày mai. Kho hàng D4. Tuy thông tin không được nhiều cho lắm, nhưng rất có ý nghĩa với Lam Bách.

Lam Bách khôi phục lại nguyên dạng văn phòng. Thông qua việc tìm hiểu vừa rồi, cậu nheo mắt cười hài lòng, kết luận: sau này phải xem nhiều tiểu thuyết trinh thám mới được! Cơ mà đến kho hàng D4 như thế nào đây?

10. Chương 9: Gặp Lại Tiểu Thiên

Nép người vào cửa sổ, Lam Bách khẽ kéo màn nhìn ra ngoài thăm dò, may cho cậu đây là kiểu văn phòng khép kín. Có lẽ tầng này dành cho các Quản lý cấp cao đi. Xa xa trên hành lang, có thể thấy được từng văn phòng đóng chặt cửa, trên cửa mỗi phòng là các bảng tên mạ vàng. Kia là gì thế nhỉ? Cậu ló đầu ra... Là camera quan sát! Lam Bách thả màn xuống không dám nhìn nữa.

Không thể ra đó rồi, nếu đi ra ngoài sẽ bị phát hiện ngay. Nhưng nếu không ra thì đi đến kho hàng D4 thế nào đây? Lam Bách đi vòng vòng quanh phòng. Vậy là phải quay trở lại với câu hỏi ban đầu rồi – cậu đã vào đây bằng cách nào? Lam Bách hiện tại đã biết mình hoàn toàn không phải đang mơ.

Cậu bắt đầu nhớ lại quá trình trước khi mình vào đây. Đầu đầu – ngã lên giường – muốn biết Tiểu Thiên đang ở đâu – nghĩ đến công ty Kim Bảo – muốn đến công ty Kim Bảo tìm Tiểu Thiên – rồi sao nữa? Rồi khi mở mắt ra thì cậu đã ở trong này!

Và thêm một lần di chuyển vừa nãy khi cậu đang trong trạng thái tỉnh táo nữa. Điểm giống nhau giữa hai lần di chuyển là: cậu nghĩ đến nơi mình muốn đi, thế là biến ngay đến đó. Như vậy, nói cách khác, cậu chỉ cần nghĩ đến nơi muốn đến là đến nơi đó ngay. Wow! Thật tuyệt! Lam Bách nóng lòng muốn thử một chút. Đến đâu mới tốt đây? – Cung điện Brad chẳng? Cơ mà hình như xa quá, mà đi một mình cũng chẳng vui. Vẫn nên đi đến chỗ nào gần gần thôi, thí dụ như kho hàng D4 này.

Lam Bách dựa vào tường, nhắm mắt lại, bắt đầu niệm chú trong đầu: Tớ muốn đi D4 ~ là ~ Tớ muốn đi D4..... (xin mời ghép câu thần chú này vào giai điệu bài hát “Tớ muốn đi Quế Lâm”).

(link: .qq190.com/play/10026/258144.shtml. Điệp khúc xinh tươi của nó như này: Tớ muốn đi Quế Lâm ~ là ~ tớ muốn đi Quế Lâm ~)

Ba giây sau, cậu nhà mở to mắt – rồi bất đắc dĩ nhắm mắt lại. Vẫn là chỗ cũ!

Từng giây đồng hồ trôi qua, cậu phát hiện phải hoàn toàn tập trung nghĩ đến kho D4 thật sự là một việc cực kì khó khăn. Luôn có vài suy nghĩ vẩn vơ chắn ngang con đường đi đến kho D4 của cậu. Hết cách thật rồi, thôi thì cứ để đầu óc suy nghĩ lung tung vậy.

Nghĩ xem, nếu người đàn ông vừa rồi thật sự là Ngưu Cương thì cũng có nghĩa là chuyện tình tay ba đã xuất hiện. Nghe giọng anh ta dường như không hề có ý muốn rời công ty Kim Bảo chút nào cả. Nếu đó là Ngưu Cương, thì cho dù bọn họ có vạch trần bộ mặt đen tối của Kim Bảo trước mắt anh ta, chỉ sợ anh ta cũng sẽ không nghe theo lời khuyên của Lương Hảo Thanh mà rời khỏi Kim Bảo. Mà tệ nhất chính là, Ngưu Cương căn bản đã nhúng tay vào việc mua bán các tác phẩm nghệ thuật của công ty. Anh ta khiến cho Lương nghi ngờ, nhưng lại muốn tiếp tục mối quan hệ với mình tinh điện ảnh nổi tiếng này để thỏa mãn niềm kiêu hãnh gì đó của đàn ông. Để che giấu, anh ta cố ý nói rằng mình muốn tạm rời cương vị công tác vân vân và vân vân. Nghĩ đến giả thiết này, Lam Bách không khỏi nhức đầu. Nếu thật sự là như vậy thì Lương Hảo Thanh thấm rồi.

Ngồi ôm đầu gối, tựa đầu vào tường, phải làm sao đây? Thật hối hận là lúc nãy không dám nhìn lên một chút xem dáng vẻ của người đàn ông đó ra sao. Hối hận! Hối hận quá! Dù có bị phát hiện cũng đỡ hơn là ngồi đây suy nghĩ nát óc như thế này. Đột nhiên, Lam Bách mở mắt, đứng phắt dậy. Có người đến đây! Bảo vệ tuần tra? Nhân viên vệ sinh? Trốn vào phòng thay quần áo nữa sao? Nhưng nếu là hai người này thì sao biết chắc được họ có mở cửa phòng thay quần áo này để kiểm tra hay không?

Sao đây? Ban nãy thử di chuyển nhưng không có kết quả gì. Lần này sẽ bị phát hiện ư? Bất tri bất giác, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối.

“Beep –” Tiếng mở khoá điện tử vang lên, cửa lại bị mở ra. Một người phụ nữ trung niên bước vào, mặc đồng phục, trên tay cầm dụng cụ vệ sinh, ngoài cửa còn có một chiếc xe chứa dụng cụ quét dọn. Chị đi vào, đầu tiên dọn sạch sọt rác, sau đó cầm phích máy hút bụi, bắt đầu công việc dọn dẹp.

Ôm lấy quả đầu đau như chực vỡ ra, Lam Bách gập người, cả thân thể sắp ngã rạp xuống đất.

Một cánh tay mạnh mẽ đón lấy cậu: “Lam Bách, là cậu ư? Cậu bị sao vậy?” Giọng nói quen thuộc mang theo chút run rẩy.

“Ôi..... Đau..... Đau quá! Tớ muốn chết.....” Lam Bách tựa người vào lồng ngực ấm áp thân quen đó. Có thể do cảm thấy an tâm, thân thể căng cứng của cậu từ từ thả lỏng. Thật thoải mái.....

“Lam Bách, cậu tỉnh lại cho tớ! Không được ngủ! Cậu mà dám ngủ là tớ “làm” cậu ở ngay chỗ này luôn đấy! Có nghe thấy không?!” Giọng nói uy hiếp pha lẫn run rẩy, đôi má khê biến thành trắng xanh, nỗi lo lắng cùng sợ hãi khê lan từ lòng bàn chân lên, quần quanh rồi bóp chặt lấy quả tim.

Tiểu Thiên vất vả chạy trốn tới bãi đỗ xe ngầm, chuẩn bị cuỗm một chiếc xe để chuồn êm. Nhưng trước lúc hắn chọn được mục tiêu, chỉ thấy thân thể Lam Bách lách ra từ không khí. Đúng vậy! Hệt như tách không khí mà lách người ra vậy. Nếu không phải đã nhìn thân thể này hơn mười năm đến thuộc lòng thì đánh chết hắn cũng sẽ không tin Lam Bách sẽ xuất hiện trước mặt hắn theo cách ấy, mà lại xuất hiện cùng với gương mặt như người chết thể kia.

Sắc mặt Lam Bách như vậy, Tiểu Thiên cứ nghĩ phải chứng kiến nó một lần khi xảy ra tai nạn lần đó là đủ lắm rồi. Tuy Lam Bách chẳng nhớ gì sau khi tỉnh lại, nhưng đến cuối đời này hắn vẫn nhớ rõ như in. Vào lúc chiếc xe đối diện sắp đụng vào, Lam Bách bỏ nhào đến nắm chặt tay lái che chắn cho hắn. Đây cũng là lý do vì sao hắn chỉ bị thương sơ sài, mà Lam Bách..... Khi kéo Lam Bách ra khỏi xe, hắn cũng mang sắc mặt trắng xanh như bây giờ.

Nhìn con người không có một chút phản ứng, hô hấp mỏng manh, “Đừng mà.....”, Tiểu Thiên gần như rên rỉ, ôm chặt lấy cơ thể ấy vào lòng. Bệnh viện! Đúng rồi, phải mau đến bệnh viện! Hắn quay đầu nhìn nhìn bốn phía, tìm xe sau đó ôm Lam Bách đi qua.

Cẩn thận đặt người trong lòng lên mặt đất, hắn mở chiếc túi bí mật giắt trên thắt lưng, lấy ra đồ nghề, tra vào ổ khoá cửa xe. Ánh sáng nhấp nháy nhảy múa trên mảnh điện tử nhỏ rồi cuối cùng dừng lại. Tiểu Thiên cười lạnh một chút, nhờ ơn công nghệ cao mà hắn đã mã hoá được chế độ chống trộm cài trên xe. Thật dễ dàng hết như hắn vậy. Hắn mở cửa xe ra, ôm lấy Lam Bách đang hôn mê, đặt cậu nằm thẳng thớm trong xe. Thắt chặt dây an toàn, hắn cắm vào chìa khoá điện tử vạn năng khởi động xe.

Lúc gần ra khỏi bãi đỗ xe, Tiểu Thiên lấy thẻ nhân viên quét vào cổng điện tử. Thanh chắn nâng lên cho phép rời đi.

Hắn phóng xe như bay về bệnh viện gần nhất. May là đã đến thành phố này vài lần nên hắn khá quen với đường phố ở đây.

Tại phòng cấp cứu...

“Ông chắc chứ?” Yên Tiểu Thiên không nhịn được lên giọng.

“Nếu cậu không yên tâm về lời chuẩn đoán của tôi, có thể đến bệnh viện khác mà xem. Xin mời!” Thu dọn dụng cụ khám bệnh, vị bác sĩ cao tuổi không nhanh không chậm trả lời.

“Ấy, tôi không có ý này. Nhưng sắc mặt cậu ấy xấu như vậy..... hô hấp lại yếu ớt.....”

“Lo lắng cho bạn bè là chuyện tốt, nhưng lo lắng quá mức sẽ trở thành gánh nặng. Yên tâm, cậu ấy chỉ mệt mỏi quá độ do kiệt sức nên mới ngủ say như thế thôi.” Cười cười giải thích, bác sĩ già liếc nhìn Lam Bách đang say ngủ một cái, “Hô hấp của bất kì ai lúc ngủ cũng mỏng manh hơn bình thường cả. Nếu cậu vẫn còn lo, tôi sẽ truyền chút nước glucoz cho cậu ấy, giúp cậu ấy sớm khôi phục thể lực.”

“Vậy thì xin phiền ngài! Cảm ơn ngài rất nhiều!” Cuối cùng, Tiểu Thiên cũng kéo dây thanh quản trở về vị trí vốn có của nó, chân thành nói lời cảm ơn bác sĩ.

11. Chương 10: Thanh Tỉnh

“Tỉnh rồi sao?” Tiểu Thiên sờ sờ mặt Lam Bách, rồi lại xoa xoa đầu cậu một phát. Hắn nhìn người trong lòng mơ mơ màng màng ngủ đến độ hai mắt sưng tấy, không khỏi mỉm cười, kéo mí mắt người ta

“Cậu làm gì vậy?! Điên à?! Mắt tớ vốn hai mí rồi, cậu còn muốn nó chùng thêm mấy lớp mí nữa?” Lam Bách che mí mắt mình lại, không cho hắn tàn phá nữa.

“Ồ, xem ra đã trở lại thật rồi.....” Tiểu Thiên cười rộ lên vì tính cách trẻ con của Lam Bách.

Cảm thấy điệu cười và giọng nói của hắn có chút bất đồng, cậu hé mắt ra nhìn, “Mắt cậu đỏ hoe à nha, đỏ như nhuộm nước dưa hấu vậy đó.”

“Thằng ngốc này, muốn ăn dưa hấu thì cứ nói, không cần quanh co lòng vòng như thế.” Tiểu Thiên vừa tức giận vừa buồn cười.

“Cậu nhắc tớ mới nhớ.....”

“Nhớ cái gì?”

“Nhớ là tớ đói bụng.”

“Cậu đó, chuẩn bị đồ ăn sẵn cho cậu hết rồi đây này, chỉ cần cậu há miệng ra thôi.”

“He he, tớ biết Tiểu Tiểu là tốt nhất mà ~”

Lam Bách vừa ăn vừa nghe Tiểu Thiên lẩm nhẩm.

“Cậu đó, thật đúng là con sâu ngủ mà! Không thì thôi, chứ ngủ là quất luôn một ngày một đêm. Lúc khám bệnh cho cậu ông bác sĩ còn tưởng mình chuẩn đoán nhầm. Ông còn bảo nếu cậu không tỉnh lại thì sẽ chụp X-quang đầu cậu nữa..... Tớ hỏi cậu, tại sao cậu lại chạy đến đó?” Trông cái bụng Lam Bách đã to như nhét đầy đồ cúng thất tuần, Tiểu Thiên buong chén cháo ra, không bón cho cậu nhà ăn nữa.

Lam Bách tránh đi ánh nhìn của Tiểu Thiên, nhìn chăm chăm vào cúc áo sơ mi thứ hai của hắn, nhỏ giọng trả lời: “Trở về khách sạn rồi nói cho cậu được không? Thật ra, có mấy chuyện ngay cả tớ cũng không rõ nữa.”

Tiểu Thiên cầm khăn tay lau miệng cho Lam Bách, không khỏi đưa tay nhéo nhéo tai cậu. “Được, để hỏi bác sĩ kiểm tra lại lần nữa xem cậu có khoẻ hay không. Nếu không có việc gì thì buổi chiều mình ra viện.” Tiểu Thiên biết cậu không thích bệnh viện. Ngoại trừ cái cảm giác âm u lẫn khuất xung quanh, bệnh viện cũng là nơi khiến cho Lam Bách nhớ lại những chuyện đau buồn khi cũ.

Lam Bách mỉm cười, cậu rất thích lối săn sóc trong vô thức này của Tiểu Thiên.

Trở lại khách sạn, Lam Bách mè nheo đòi tắm rửa.

“Không được! Cậu ngủ lâu như vậy mà lại không có ăn cơm. Bây giờ mà tắm là dễ bị tuột huyết áp lắm, đến lúc đó thì cậu mới là đứa phải chịu khổ sở đấy.” Tiểu Thiên theo thói quen chặn lại mấy đòn mè quào của cậu.

Lam Bách đã từng phải khổ sở như thế nên lập tức bỏ ngay ý muốn này, nhưng vẫn ầm ừ lầm bầm, “Hiện tại là tháng chín, thời tiết ở đây ẩm ướt, tớ khó chịu chết đi được.”

Tiểu Thiên thở dài, “Lúc ở bệnh viện, tớ giúp cậu lau sơ qua rồi, làm sao mà cậu thấy khó chịu được cơ chứ.” Tiểu Thiên thật đúng là hết cách xoay sở với Lam Bách.

“Nhưng khó chịu thật mà ~” Lam Bách gục ở trên giường, ôm gối đầu lăn qua lăn lại.

“Được rồi, được rồi, để tớ lấy lấy khăn ẩm lau người cho cậu lần nữa vậy. Cậu ngoan ngoan nằm đấy cho tớ, sẵn nhớ lại mấy thứ cậu định nói cho tớ luôn đi.” Tiểu Thiên bắt lực đầu hàng. Ủ ời.....

Tu luyện sắp thành chín quả rồi. Hắn nghiêm túc nghĩ lại, rõ ràng có phải hắn bắt chấp tất cả để ăn Lam Bách đâu, vẫn chỉ là cười ngửa xem hoa mà thôi. Dù sao cũng đã nhịn nhiều năm như thế, ăn đậu hủ cũng kha khá, nhưng thực chiến thì chẳng có lấy một lần. Nếu cứ tiếp tục thế này thì không ghen thành bệnh cũng tiền mất tật mang.

Lam Bách vốn đã quen được Tiểu Thiên hầu hạ nên căn bản là không thèm để ý chuyện mình trần như nhộng trước mặt hắn, cứ tự nhiên tựa vào giường hưởng thụ sự ôn nhu từ hắn. Để tránh ngủ quên vì quá thoải mái, cậu bắt đầu kể lại cho Tiểu Thiên cuộc phiêu lưu của mình.

“Ý cậu là, ngoại trừ lần đầu thì cậu đều di chuyển xuyên không gian trong những tình huống khẩn cấp, đúng không?” Tiểu Thiên vuốt ve thân thể trước mắt, đặt câu hỏi.

“Đúng vậy, đặc biệt là lần cuối ấy, tớ hoàn toàn không biết muốn đi đâu. Cuối cùng, tớ nghĩ rằng, kho hàng D4 hẳn là nhà kho có tên là D, có số thứ tự là 4, nằm dưới mặt đất. Nhưng tớ lại không biết vị trí chính xác..... Ừm.....” Lam Bách thoải mái hừ ra tiếng.

“Cho nên cậu đến bãi đỗ xe ngầm chứ gì?” Tiểu Thiên cười khổ. “Tớ đi giặt khăn đây.” Hắn chạy trốn tới phòng tắm, tịnh tâm lại một chút.

Sau đó, hắn tiếp tục dùng khăn ẩm xoa lên thân thể cậu nhà. “Cũng may là cậu đến bãi đỗ xe ngầm đây. Nếu cậu đến được kho D4 thật thì thế nào cũng nằm ngáy o o bị người ta phát hiện cho xem.”

“He he...” Lam Bách sờ sờ mũi, hơi xấu hổ. Cậu lật người để Tiểu Thiên cạo lưng. “Tớ cũng không biết nếu rơi vào tình huống như vậy thì sẽ ra sao nữa.”

“Thôi được rồi. Mà chỉ sợ là chính cậu cũng chẳng biết vì sao mình lại có được năng lực này đi nhỉ?” Tiểu Thiên hỏi với giọng điệu khẳng định.

“Không biết!” Lam Bách khẳng định suy đoán của hắn.

“Tạm thời bỏ qua vấn đề này, sau khi trở về phải đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, đợi có số liệu đáng hoàng rồi hẵng tính. Trước mắt không cần dùng năng lực này, có trời mới biết nó hại thân thể cậu đến mức nào.” Tiểu Thiên khê cắn môi, hắn không muốn phải nhìn thấy gương mặt trắng bệch đó thêm bất cứ một lần nào nữa.

“Ừ.” Lam Bách đồng ý. Tuy cảm thấy tiếc vì có năng lực như vậy mà không dùng nhưng phần nào cậu cũng rất sợ nó.

“Cậu nói cậu nghe được đoạn đối thoại của một nam một nữ, đó rất có thể là Ngưu Cương cùng Trương Lệ Bình, phải không?” Tiểu Thiên chuyển đề tài. Hắn nhìn chằm chằm bờ mông rần chắc tròn tròn vĩnh viễn mà nuốt nước miếng, vắt khăn, bắt tay xoa bóp.

Lam Bách cảm thấy có gì đó không đúng bèn nói thêm: “Tớ chỉ đoán thôi. Dù sao cũng chưa nhìn thấy mặt. À đúng rồi...” , cậu quay sang, “Cậu đến Kim Bảo có thu hoạch được gì không? Sao nghếch mặt ra rồi? Làm tớ tưởng cậu bị gì.”

Tiểu Thiên xoa mặt Lam Bách, bị cậu há miệng cắn một cái. “Tớ đang chuẩn bị nói với cậu nè. Tớ vừa vào đó không lâu thì bị phát hiện. Nói bị phát hiện không bằng nói rằng bên đó đã biết trước sẽ có người đột nhập. Vì sợ bị bắt nên tớ trốn đông chạy tây tán loạn rồi nhìn thấy nhiều thứ khá thú vị. Ví dụ như vị trí kho hàng D4 mà cậu nhắc đến ấy, có vẻ như nó không phải dưới mặt đất mà là ở trên biển.”

“Trên biển?” Lam Bách nhú mày.

“Ừa, trên chiếc thuyền vận chuyển có tên là ‘Daughter’ ‘Con gái’”

“Tên gì kỳ cục.”

“Cái này mới kỳ nè! Trên bàn làm việc của Sếp tổng của công ty Kim Bảo là hình của Lương Hảo Thanh đấy.”

“Này có gì đâu mà kỳ, Lương là minh tinh điện ảnh nổi tiếng mà. Sếp tổng công ty Kim Bảo có thể là fan của cô ấy, đặt ảnh của cô ấy trên bàn cũng là chuyện thường mà. Trong nhà cậu cũng đầy poster của cổ kìa.” Lam Bách nói xong, tặng hắn một cái trợn mắt rõ to.

“Không giống đâu! Cậu ngẫm lại xem, trên bàn làm việc ở nhà với ở chỗ làm của tớ là hình ai?” Tiểu Thiên vỗ vỗ mông Lam Bách, thuận tay xoa nhẹ thêm hai cái.

“Cậu làm gì đó?!” Giận nha! Lam Bách chụp tay hắn, “Là hình của tớ.”

“Thì đó, không ai để ảnh chụp của một người lạ hoắc ở vị trí đó cả. Hiểu rồi chứ?” Tiểu Thiên nhắm ngay vòng eo thon gầy mẫn cảm của cậu nhà mà cắn xuống.

“Oa! Đồ ngốc kia! Cậu làm gì đó? Tớ giết cậu!” Lam Bách quyền đâm cước đá, dường như đã quên mất rằng mình không có mặc quần áo. Ôi, xuân quang tả tẫn, càng khiến người ta muốn nổi máu dè xòm mà.

“!!” Có người gõ cửa.

“Có người đến kìa, mau đứng lên đi mở cửa đi.” Lam Bách đẩy đẩy tên Tiểu Thiên đang làm gặm tới gặm lui trên người mình, ý bảo hắn đi mở cửa, xem xem là ai đến.

Tiểu Thiên đành ngắc đầu, nhìn Lam Bách đầy u oán. Hắn trừng cậu một cái rồi lúi thủi đứng dậy đi mở cửa, trước khi đi còn thuận tay phủ chắn lên người cậu.

Hắn tức giận mở cửa, sau khi thấy rõ ngoài cửa là ai rồi thì “Ầm!”, đóng sập cửa ngay tức khắc.

Người bên ngoài đẩy cửa ra, “Này này, không cần như vậy nha. Em là do A Lam gọi đến để tới cứu Sếp chứ bộ. Tuy xem ra Sếp chả thiếu mất mẩu thịt nào nhưng Sếp đâu nhất thiết phải nhốt con người thánh thiện như em ngoài cửa đâu. Đúng là chà đạp lòng tốt của người ta mà!”

“Tiểu Viễn Hàng, là cậu.” Lam Bách lập tức ngồi dậy. Tầm chắn trên người cậu cũng trượt xuống dưới. Tiểu Thiên vội vàng lại khoác lại lên người cậu. Nhưng trông vẻ mặt Tiểu Viễn Hàng thì vẫn là không còn kịp rồi.

“Ha ha! Thì ra là thế, thì ra là thế! Vậy ra em quả thật đến nhằm thời điểm rồi, nên đánh, nên đánh.” Ấy thế mà trên mặt Viễn Hàng không hề có một biểu cảm xấu hổ nào về việc đến nhằm thời điểm cả. Cậu ngồi xuống ghé dựa, nhìn Lam Bách cười ha ha.

“Cậu đang hoảng cho tôi một chút!” Tiểu Thiên đành bày ra uy phong của Sếp.

12. Chương 11: Phân Tích

Tiểu Viễn Hàng tự rót trà cho mình, đặt cốc lên bàn trà, vờ như không nhìn thấy sự uy hiếp của Tiểu Thiên, cười tủm tỉm với Lam Bách: “Cậu thấy chưa, tôi đã bảo với cậu là Sếp sẽ chẳng bị gì mà. Nhưng mà cậu đây, trời còn chưa tối mà đã vội lên giường rồi ư? Tôi không biết rằng A Lam của chúng ta có thói quen ngủ trần đây.”

“Ừ, tôi ở nhà chỉ toàn mặc độc mỗi chiếc quần cộc mà ngủ thôi. Ngủ trần tốt cho sức khỏe lắm.” Lam Bách hào hứng trả lời.

Tôi té... Thật vậy sao? Vậy là mỗi ngày Sếp đều phải sống trong địa ngục sao? Tiểu Viễn Hàng nhìn Tiểu Thiên với ánh mắt đồng cảm.

Tiểu Thiên giả vờ lơ đãng ghìm nắm tay, “Viễn Hàng, đừng nói là cậu đến đây chỉ để tìm hiểu về công việc, nghỉ ngơi và sinh hoạt hằng ngày của Lam Bách nhé?”

Viễn Hàng lập tức ngồi thẳng dậy, “Đương nhiên là không. Em vốn đến để xem mình có giúp được gì không, nếu Sếp không có việc gì thì em không cần dụng võ rồi. Hơn nữa, Lão Thiết đưa em mấy bản sao, nói rằng có lẽ Sếp sẽ cảm thấy hứng thú. Hình như là mấy thông tin mà Sếp bảo anh tìm giúp thì phải.” Nói xong, cậu đảm chiêu đưa tập văn kiện đến cho Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên đón lấy tập hồ sơ, nhìn nhìn hai tay trống trơn của Tiểu Viễn Hàng, hơi châm chọc nói: “Hành lý của cậu đâu? Gửi ở quầy, hay vẫn là gửi thẳng vào phòng?”

“Ấy, ha ha, để trong phòng ạ.” Gãi gãi đầu, Tiểu Viễn Hàng như tên trộm bị bắt quả tang.

Lam Bách đến bây giờ mới bừng tỉnh đại ngộ, “Cậu không hề đến hỗ trợ! Cậu đến là để đi du lịch có đúng không?”

“Ha ha, tôi sợ Sếp bận đi vắng, cậu ở một mình buồn, nên đến đây để bầu bạn với cậu ấy mà.”

“Bớt chém đi, được vậy cũng mừng. Không biết cậu đến để bầu bạn với mấy em xinh tươi hay là bầu bạn với tôi nữa.” Lam Bách khoác chắn, đi đến tủ lạnh nhỏ dưới TV, lấy ra một chai nước khoáng rồi quay về trên giường, xích lại gần Tiểu Thiên, uống một hớp, quan sát xấp giấy tờ đã được mở ra trong tập hồ sơ.

Cậu nhìn vào ảnh chụp bên trong hồ sơ, không khỏi thốt thành tiếng, “Đây không phải.....”

Tiểu Thiên gạt đầu phụ họa nghi ngờ của cậu. Hắn vừa đọc vừa hỏi Viễn Hàng: “Cậu xem qua chưa?”

“Rồi, ngồi trên máy bay có đọc sơ qua. Lão Thiết chưa nói đây là hồ sơ bí mật, cho nên.....” Viễn Hàng hạ cốc trà xuống, trả lời.

Tiểu Thiên ngẩng đầu, nhìn về phía Viễn Hàng, “Giúp tôi làm một chuyện, xong hết rồi thì cho cậu nghỉ phép bổ sung ở đây luôn. Tiền xe sẽ được tính vào sổ sách của văn phòng.”

Viễn Hàng mặt mày hớn hở: “Không sao. Cứ để đây cho em. Chuyện gì thế?”

Tiểu Thiên đưa chiếc thẻ từ cho cậu: “Nhìn thử tấm thẻ từ nhân viên này rồi tìm cách tra thông tin của nó xem. Tôi muốn biết kết quả trước tối mai.”

“OK, không thành vấn đề. Vậy em đây tranh thủ thời gian, không quấy rầy hai người nữa. Mời hai người cứ tiếp tục... công việc chưa xong lúc này đi.” Viễn hàng cất thẻ, đứng ở cửa phòng cười đen tối với hai bạn trẻ rồi đi ra ngoài.

Lam Bách không để ý tới màn chọc ghẹo của Tiểu Viễn Hàng, mở tập hồ sơ ra đọc. Xem xong, cậu đóng hồ sơ lại, không khỏi cảm thấy mơ hồ: “Hèn gì Tổng giám đốc công ty Kim Bảo lại để ảnh của Lương Hảo Thanh trên bàn. Ngay cả tên của con thuyền cũng tên là ‘Con gái’ mà. Thì ra Lương Hảo Thanh chính là con gái của Tổng giám đốc công ty Kim Bảo. Nhưng vì sao....”

“Lý Hiền Sinh, CEO của công ty Kim Bảo, đã tuyên bố rằng mình không có con. Tên của Lương Hảo Thanh cũng được đặt theo họ mẹ. Rất ít người biết được điều này. Nếu không phải nhờ sự trùng hợp rằng bạn của Lão Thiết biết mẹ của Lương Hảo Thanh, chỉ sợ rằng chúng ta cũng sẽ không ngờ đến việc này.” Tiểu Thiên giải thích với Lam Bách.

“Nhưng tớ vẫn không hiểu, một khi đã như thế thì vì sao Lương Hảo Thanh còn muốn mời chúng ta điều tra công ty của cha mình? Mạo hiểm đưa Kim Bảo ra ánh sáng, mạo hiểm để chúng ta biết được quan hệ giữa cô ấy và Lý Hiền Sinh sao? Mục đích cuối cùng của cô ấy là gì?” Lam Bách suy nghĩ thật kỹ nhưng vẫn không hiểu được.

“Hai chữ ‘tình yêu.’” Tiểu Thiên nhẹ nhàng trả lời.

“Tình yêu? Ý cậu là cô ấy làm hết thấy những điều này là vì Ngưu Cương ư?”

“Hắn là vậy.”

“Nhưng mà..... vì sao?” Uống ực thêm một ngụm nước khoáng, Lam Bách vẫn không hiểu là không hiểu.

“Vấn đề có thể do Trương Lệ Bình. Cậu cũng đã từng nói, đoạn đối thoại ngày đó cậu nghe được rất có thể là của Ngưu Cương và Trương Lệ Bình. Nếu là như vậy thì tất cả hành động của Lương Hảo Thanh đều được giải thích.” Tiểu Thiên đón lấy chai nước khoáng từ tay Lam Bách tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch.

“Ê, chờ cho tớ một chút coi!” Lam Bách đưa tay chém.

Tiểu Thiên né tránh tay cậu, uống một hơi, đưa bình trống không cho cậu khiến cậu kêu lên ảo não. Hắn nhìn về mặt cậu nhà, cười thoải mái.

“Tớ đi ra ngoài chơi chút. Đợi ngày mai Viễn Hàng đưa tin là tụi mình định ngày hẹn người uỷ thác được rồi, sẵn kết thúc công việc luôn.” Tiểu Thiên mở tủ lạnh, lấy ra một lon Fanta cho Lam Bách đang dẫu môi như con nít, thuận tay nhéo vành tai cậu: “Chờ tớ quay về dẫn cậu đi nhà hàng ăn đũa hẩu thịt nguội với tiệc hải sản nha.”

“Cậu định đi làm cái gì vậy? Tớ cũng đi nữa. Tớ không muốn cậu mất tích lần thứ hai đâu. Không khéo lúc đó tớ bắn lên rồi lại làm ra chuyện gì với thứ năng lực kì quặc đó thì chết.” Lam Bách vội vàng xuống giường mang giày tìm quần áo.

Tiểu Thiên ngẫm lại cũng thấy đúng, mình không ở đây thì có trời mới biết quái lực của thằng bé nó biến ra dạng gì, thôi thì mang theo cho an tâm vậy. “Được rồi, vậy cùng đi. Sẵn ăn cơm tối ở ngoài luôn.”

“Nhưng mà chúng ta đi làm gì cơ?” Lam Bách tò mò hỏi.

“Nhìn người khác hẹn hò!”

13. Chương 12: Theo Dõi

18:23. Ngày 24 tháng 9.

Thuê xe của khách sạn, hai người lái đến công ty Kim Bảo. Tiểu Thiên đỗ xe tại bãi xe của cửa hàng Mc Donald's đối diện công ty Kim Bảo. Từ chỗ ấy có thể thấy được tình trạng ra vào của cả cổng vào và bãi đỗ xe ngầm của công ty. Cả hai chú ý quan sát nhân viên ra vào Kim Bảo.

Gặm chiếc hamburger gà mới mua, Lam Bách nhòm nhoàm hỏi: “Cậu có biết xe của Ngưu Cương có đáng về ra sao không?”

Đưa khăn giấy cho cậu nhà, Tiểu Thiên ngửa mặt lên trời, “Lúc trước cậu không hề đọc tư liệu về Ngưu Cương phải không?”

“Tớ có kíp đọc đâu! Cậu bảo đi là đi cái một! Tớ làm gì có cơ hội xem qua?” Lam Bách bất bình, giận dữ ngoạm một miếng hamburger to đùng.

“Hồi ở khách sạn..... Thôi, xem như tớ chưa nói!” Thấy Lam Bách nhìn mình với ánh mắt ‘cậu còn dám cãi à’, Tiểu Thiên lập tức ngậm miệng.

“Xe của anh ta thuộc hãng Honda, màu đen, giống chiếc mà ông giáo sư đại học Sugimoto hay chạy ấy.”

“Xe của Sugimoto sao? Tớ quên mất rồi!” Lam Bách cố gắng nhớ lại.

“Cậu quên ư? Cậu cười nó quá chừng luôn mà. Không phải mỗi lần phòng nghiên cứu có ăn chơi gì là ông già chết tiệt kia đều lôi cậu theo sao?” Tiểu Thiên nhớ tới thời đại học của hai đứa ở Nhật Bản, hẳn vẫn còn hận lão giáo sư dạy Lam Bách hồi năm tư chết đi được. Nếu không có lão thì hẳn đã ở chung phòng nghiên cứu với Lam Bách rồi.

“Bớt xàm đi, do ông ấy thấy tớ là du học sinh Trung Quốc nhà nghèo không có tiền mua xe phải đi bộ nên quan tâm tớ nhiều hơn mà thôi.” Lam Bách giải thích hộ thầy.

“Học trò của ông không có xe quá trời quá đất mà vì sao cứ phải chở cậu mới được cơ chứ?” Tiểu Thiên thấy Lam Bách biện minh giúp thầy giáo bèn tức giận đánh vào không khí. “Huống chi ông cũng biết tớ có xe, để tớ chở cậu đi chơi là được rồi!”

“Cậu còn nói à?! Mỗi lần phòng nghiên cứu của tụi mình đi chơi là mỗi lần cậu đến quấy phá chứ đâu?! Cậu có biết cậu đã trở thành người nổi tiếng ở trường mình rồi không? Mỗi lần giáo viên hướng dẫn Yoshihara của cậu thấy Sugimoto là ê ẩm mặt mày, ngoài cười nhưng trong không cười đấy.” Nhớ đến những hành động nông nổi của Tiểu Thiên khi ở trường đại học khiến mình bị liên lụy, Lam Bách bắt đầu cần nể.

“A, xe của Ngưu Cương ra rồi kìa!” Tiểu Thiên thấy chiếc Honda màu đen đi ra với bản số xe khớp với dữ liệu bèn khởi động xe chuẩn bị theo đuôi.

“Ồ..... Đâu?” Lam Bách vội nhìn ra ngoài, luống cuống tay chân thắt dây an toàn.

Tiểu Thiên thành thạo cho xe bám đuôi chiếc Honda màu đen ở xa xa trước mặt, hướng về khu phố sầm uất, băng qua toà nhà Thương Mại, rẽ vào khu chung cư cao cấp. Tiểu Thiên dừng lại ở một nơi khá xa ven đường mà không cho xe rẽ vào.

Lam Bách ngỡ ngàng hỏi: “Ủa, sao cậu không lái vào đó luôn?”

Tiểu Thiên lắc đầu: “Đây không phải nơi ở của Ngưu Cương mà chắc chắn là điểm hẹn đón người khác. Nếu tớ đoán không sai thì là chỗ ở của Quản lý bộ ngoại thương khu vực Châu Á quý cô Trương Lệ Bình.”

Sau đó hắn bổ sung thêm: “Nếu anh ta đi tìm Trương Lệ Bình thì chúng ta không có cách nào tiến vào nhà Trương Lệ Bình được, mà vào đó thì cũng không có lợi ích gì. Nếu anh ta tới đón Trương Lệ Bình thì hẳn sẽ quay trở lại con đường này thôi. Chúng ta chỉ cần ngồi đây chờ là được.”

“Vậy nếu không phải Trương Lệ Bình thì sao?”

“Thì mình trở về khách sạn ăn tiệc hải sản thôi.” Thứ Tiểu Thiên đánh cược chỉ là cơ hội mà thôi.

Mười lăm phút sau, chiếc xe hơi hãng Honda ban nãy chậm chậm đi ra. Khi chiếc xe lướt qua bọn họ, Lam Bách nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc giản dị ngồi ở vị trí phó lái. Xem ra Tiểu Thiên thắng cược rồi.

Đợi đối phương tiến đến cột đèn giao thông kế tiếp, Tiểu Thiên mới nổ xe một lần nữa, tiếp tục bám đuôi.

Vòng quanh thành phố nửa ngày, xe của Ngưu Cương cuối cùng dừng lại bên cửa ra vào của một quán bar. Lam Bách nhìn đồng hồ: đã gần tám giờ đêm rồi.

Sau khi Ngưu Cương và người phụ nữ vào bar, Tiểu Thiên Phương tiến xe vào bãi đỗ, tắt máy, xuống xe.

Hắn mở cửa xe, bày ra tư thế chào mời: “Kính chào quý khách, xin ngài hãy vén bức màn đêm nay cùng tôi.”

Lam Bách bơ ngay thẳng bại não, bước xuống xe, “Còn tiệc hải sản thì sao?”

“Tôi nay xin ngài tạm bầu bạn cùng tôi, cùng thưởng thức cuộc hẹn giấu mặt trăm năm có một cùng Ngưu Ma Vương.” Nói xong, liền dẫn tới kéo cánh tay Lam Bách.

Lam Bách một cước đạp qua, đi thẳng một mạch đến cửa quán bar.

Tiểu Thiên phóng hai ba bước đến bên Lam Bách, cùng cậu sóng vai đi vào quán bar có tên là “Truyền thuyết” này.

Tiến vào quán bar vốn là một trong những nơi ít ỏi còn chơi loại nhạc jazz, Tiểu Thiên nhìn bốn phía, bắt gặp hai người Ngưu Cương, mỉm cười. Một nữ phục vụ viên nhanh chân đến chào hai chàng trai khô ngô trẻ tuổi với nụ cười mà cô cho là tươi tắn nhất và ân cần hỏi: “Xin hỏi hai vị có cần giúp gì không?”

Lam Bách mỉm cười đáp lễ theo thói quen. Nụ cười trên mặt cô bồi bàn càng vui vẻ.

“Cô có thể tìm giúp chúng tôi một nơi yên tĩnh được không?” Tiểu Thiên giả vờ nhìn chung quanh một chút, chỉ chỉ chỗ ngồi của hai người Ngưu Cương rồi hỏi với giọng Quảng Đông vô cùng chuẩn: “Giống như chỗ kia ấy?”

“Of course! Xin mời theo tôi.”

Đó là vị trí gần sát Ngưu Cương.

Nhấp một chút rượu, ném một vài món, hai bạn trẻ bắt đầu liếc mắt đưa tình, chú ý lắng nghe đoạn đối thoại truyền đến từ bàn bên cạnh.

Câu chuyện vừa mới bắt đầu, tiếng đối thoại bên kia không được rõ ràng cho lắm. Dần dần, giọng của người phụ nữ được cho là Trương Lệ Bình nâng lên theo chiều hướng cảm xúc.

“..... là thật mà! Chắc chắn là có kẻ trong công ty đang nhắm vào em. Nếu không hai ngày nay công ty đã không đột ngột bảo em ở nhà nghỉ ngơi rồi. Nghỉ ngơi cái gì chứ? Căn bản là muốn đào thải em mà! Em làm trâu làm ngựa nhiều năm trong công ty như thế mà..... Giờ thì hay ho rồi... Không biết bị vướng vào tội gì nữa.....” Người phụ nữ ghì chặt chân ly rượu trước mặt.

Đúng là bọn họ rồi. Tiếng nói chuyện giống hệt như ngày hôm trước. May là hai người chỉ dùng quốc ngữ để nói chuyện với nhau nên Lam Bách mới hiểu được. Nương theo ánh đèn lờ mờ màu xanh tím của quán bar, Lam Bách trộm đánh giá hai người đang ngồi bàn gần đó. Người phụ nữ đang nói chuyện trông rất kích động, gương mặt vốn xinh đẹp tuyệt trần lại có chút méo mó, bộ quần áo hơi cổ điển ôm lấy thân thể với những đường cong quyến rũ. Người đàn ông ngồi đối diện thì hệt như bước ra từ bức ảnh tư liệu, một người đàn ông lịch lãm và chính chắn. Nhưng trong mắt anh ta là nét tinh ranh bắn ra bốn phía, rõ ràng là một người có tâm cơ sâu thẳm.

Bất chợt, cảm Lam Bách bị ai đó néo trở về kèm theo một giọng oán trách, “Cậu nghịch ngợm quá nha. Nào có ai đi rình mà như vậy không hả? Không khéo người ta lại nghĩ cậu đi bắt gian đấy.”

Lam Bách le lưỡi, làm mặt quỷ với Tiểu Thiên rồi vẫn tiếp tục với công việc nghe lén của mình. Cậu nào biết, ở trong mắt kẻ khác, hai người giống hệt như một cặp tình nhân đồng tính đang giận đối nhau vậy. Cơ mà việc này cũng chủ yếu là do động tác sờ mó Lam Bách mờ ám của Tiểu Thiên. Lam Bách thì quá quen nên không phản ứng gì cả, nhưng điều đó không có nghĩa là kẻ khác sẽ không thấy mờ ám. Cô phục vụ lúc này vẫn luôn nhìn chằm chằm hai bạn trẻ giờ đã trùng to mắt đến không thể nào to hơn. Đừng nói là cô đang chứng kiến một cặp đồng tính thật nhé? Đã vậy còn là hai anh đẹp trai nữa. Ôi, lãng phí tài nguyên quá!

Tiểu Thiên tiếp tục làm công việc khiến người khác hiểu lầm thật sâu. Từ nhỏ đến lớn, hắn không hề biết nhờ biện pháp này mà bao nhiêu sinh vật có hại đã bị đuổi đi, góp phần bảo vệ cây bách nhỏ của hắn lớn lên khỏe mạnh. Nào hay, cây bách nhỏ trong mắt của hắn khỏe mạnh tốt tươi là thế, mà trong mắt kẻ khác, nó đã bị đục thủng lỗ chỗ bởi chính hắn – con sâu đã bị liệt vào hàng côn trùng bốn-hại trong danh sách nhà nông.

Ngưu Cương an ủi Trương Lệ Bình, nhẹ nhàng nói: “Lệ Lệ, em đừng nghĩ nhiều nữa. Có lẽ công ty thấy em làm việc vất vả nên cho em nghỉ giải lao một chút đấy thôi.” Nói xong, anh đưa tay vén mái tóc dài ra sau tai giúp cô.

“Nếu là như vậy thì tốt rồi. Anh cũng biết một người phụ nữ như em gặp bao nhiêu khó khăn ở công ty mà. Rất nhiều kẻ cho rằng em đã dùng bao nhiêu thủ đoạn, bán đi bao nhiêu nhan sắc để đạt được vị trí này. Nhưng mà... Em đâu có đâu! Vì sợ bọn họ nói như vậy nên em đâu dám mặc quần áo quá đẹp hay quá hở hang đâu.” Nói xong, cô lại lo lắng nhìn về người yêu của mình, “Có khi nào anh thấy em kém hấp dẫn không?”

Ngưu Cương nắm chặt hai tay cô, “Làm sao có thể chứ? Anh thích nhìn em mộc mạc giản dị, yêu dáng em làm việc cần cù. Em như vậy mới khiến anh cảm thấy.....” Phần tiếp theo được lược bỏ.

Lam Bách nghe xong không khỏi bồi hồi xúc động: “Nếu có một người cũng nói với tớ như vậy thì tớ sẽ nguyện ý làm tất cả mọi thứ cho cô ấy.”

Tiểu Thiên liền nắm chặt tay Lam Bách, “Tớ thích cậu như vậy nói năng chua ngoa nhưng lòng thì mềm như đậu hũ, thích đồ ăn Trung Quốc, hay nhàn rỗi sinh nông nổi, đóng đô trong nhà xí chưa tới nửa tiếng là không ló mặt chịu ra, tắm rửa xong thì cứ cởi truồng đi long nhong, nấu cháo điện thoại đến hơn hai tiếng.....” Lam Bách đưa chân đá hấn dưới bàn, “Ấy, đúng rồi, yêu cả thói quen hở tí là đánh người của cậu nữa. Tuy tình yêu của cậu có hơi đau đấy, bạo lực đấy, nhưng như vậy mới chính là cậu, mới khiến cho tớ cảm thấy được sống thật là tốt.....” Còn chưa có tỏ tình xong, Tiểu Thiên đã bị Lam Bách thò tay ‘bem’ một phát vào đầu. Quả nhiên, yêu là đau mà!

Không biết có phải hành động của hai bạn trẻ quá ăm ỉ hay không mà bàn kế bên đã ghé mắt nhìn qua. Ngưu Cương và Trương Lệ Bình trò chuyện một chút nữa rồi gọi bồi bàn tới tính tiền và rời đi.

Tiểu Thiên thấy hai người đi về, cũng vội vàng gọi tính tiền rồi rời đi trong ánh mắt tiễn đưa long trọng của những nhân viên phục vụ.

Tiểu Thiên lái xe vượt qua hai người Ngưu Cương, về nơi ở của Trương Lệ Bình chờ sẵn. Hắn bảo Lam Bách đợi ở trong xe, còn mình thì núp vào một nơi bí mật. Ánh đèn xe chói mắt nhắc nhở hắn hai người đã về đến. Thừa dịp Ngưu Cương đỡ Trương Lệ Bình xuống xe không để ý, hắn chụp lại hình ảnh của hai người, sau đó lại chụp tiếp hình ảnh Ngưu Cương hôn môi nháy mắt với Trương Lệ Bình trước cửa nhà cô.

Tiến Trương Lệ Bình đưa vào nhà, Ngưu Cương trông có vẻ vui sướng, ngâm nga ca hát, mở cửa xe rồi nghênh ngang lái xe đi.

Tiểu Thiên quay lại xe mình, nổ máy đuổi theo.

“Đuổi theo chi nữa? Trễ như vậy rồi, chắc anh ta về nhà nghỉ ngơi thôi.” Lam Bách đoán.

“Theo cậu thì anh ta về chỗ nào để nghỉ ngơi?” Tiểu Thiên nháy nháy mắt với cậu.

“Ồ? Ý cậu là..... Đừng nói là chỗ của Lương Hảo Thanh nha?!” Lam Bách không tin.

“Thành ra mới bảo cậu vẫn còn là con nít. Nên biết rằng để trở thành một người đàn ông thành đạt như vậy thì kiểu ‘ăn ở nhà Trương, ngủ ở nhà Lương’ là chuyện bình thường đấy.”

“Ồ, trông cậu rành mấy vụ này quá ha, có khi nào cậu cũng.....” Lam Bách ngó ngó bạn tài xế với ánh mắt hoài nghi.

“Này này, mỗi ngày tớ đều làm con sen nấu cơm, làm đồ ăn, dọn dẹp nhà cửa cho cậu, làm gì có thời gian đi ra ngoài trăng hoa được hả?!” Thân thể người cầm lái thoáng chốc lung lay.

“Cậu muốn đi thì đi đi, tớ có ngăn cản đâu. À mà nói đến việc này, đừng bảo là cậu không có ý định tìm bạn gái nha?” Lam Bách quan tâm hỏi han.

Xe đang chạy thẳng bon bon bỗng trượt bánh một cái, làm chiếc xe đằng sau thẳng gấp nhấn kèn inh ỏi.

Tiểu Thiên bắt đầu nghiêm túc cân nhắc xem có nên đâm xe cho chết quách luôn hay không. Như vậy thì ít ra cũng có thể xem như ‘đồng mệnh uyên ương’.

Lam Bách nói ra một câu liền cứu vớt tính mạng đôi trẻ, “Cơ mà nếu cậu có bạn gái thì tớ biết làm sao đây?” Suy nghĩ trong chốc lát, cậu nói tiếp, “Tớ làm bạn gái cậu được không?” Về mặt rất nghiêm túc.

Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người với cảm giác hạnh phúc vừa ập tới. Mười năm chờ đợi trong chớp mắt liền biến thành kết quả ngay trước mặt hắn. Những lời trong tim muốn thoát ra nhiều đến mức bị tắc lại trong cổ họng.

“Nói như vậy, chúng mình vẫn ở chung với nhau mà nhỉ? Cậu vẫn làm con sen của tớ, không ra ngoài trăng hoa đâu nhỉ?”

Tiểu Thiên nghĩ nghĩ, hay là thằng cu vẫn luôn biết rõ tâm tư của hắn, nhưng vẫn cứ đùa giỡn như không biết? Nghĩ rồi lại nghĩ.... Chắc không đâu! Với tính tình luôn để mọi biểu cảm trên mặt thế này, cậu nhà sẽ không thể nào giấu tốt được như thế. Vậy là, mười năm không ngừng nỗ lực của hắn, mười năm ăn mòn cuộc sống của cậu nhà từng chút một, cuối cùng cũng khiến cho cậu ấy nhận ra một cuộc sống không thể thiếu hắn rồi sao? Nghĩ đến đây, miệng hắn toét ra, độ cong càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành cười to đắc ý.

Lam Bách hoảng sợ, tuy cậu đã khá quen với những lần lên cơn của Tiểu Thiên nhưng cũng không hề muốn mình bỏ mạng trên đường cao tốc chút nào. “Ê! Coi chừng phía trước kìa. Tớ không muốn bị tai nạn giao thông lần nữa đâu đó.”

“Vâng, vâng! Xin lỗi nhé, he he, xin lỗi nhé.” Tiểu Thiên vui vẻ vô ngần, vui vẻ đến nỗi hận không thể đâm luôn bảy tám chiếc xe một lượt.

Rời khỏi đường cao tốc, xe của Ngưu Cương rẽ vào đường ven biển, tạt vào khu nghỉ mát đối diện bờ biển và dừng lại bên cạnh một căn nhà không rõ màu sắc do đêm tối.

Tiểu Thiên trông đặc thù khu nghỉ mát tương đối giống với dữ liệu Thiết Thụ cung cấp. Có lẽ, đây chính là nơi tạm dừng chân của ngôi sao Lương Hảo Thanh. Sau khi xác thực suy nghĩ của mình, hắn cho xe quay về khách sạn. Nhìn Lam Bách đang ngủ gật vì nhàm chán, lòng hắn nhất thời dâng lên một cảm giác ấm áp.

14. Chương 13: Chân Tướng

Tiểu Thiên trần trọc trên giường, si ngốc nhìn Lam Bách đang ngủ khò khò trên một chiếc giường khác. Sau khi thẳng kia trở về tắm rửa sạch sẽ liền lăn ra ngủ thẳng cẳng, giống như đã quên sạch những lời nó vừa nói với mình trên xe cách đây không lâu vậy. Tiểu Thiên cứ suy nghĩ mãi, không biết có nên tự mình nhắc với cậu nhà về lời đồng ý ban nãy hay không. Nhưng nếu cậu nhà chỉ xem đó như lời nói đùa gọi nước đá thường ngày, trong khi hắn lại tin là thật, thì sợ rằng tất cả những thứ hắn đã làm sẽ bị Lam Bách biến thành phân bón cho vườn rau mà cậu nhà tự tiện khai khẩn ở sân nhà hắn mất thôi. Mà Tiểu Thiên tuyệt đối không muốn trở thành thứ nằm bên dưới “vườn rau” mà hắn nhìn kiểu nào cũng thấy chướng mắt đâu.

Rên rỉ đau khổ một tiếng, hắn không muốn tiếp tục giải quyết vấn đề sinh dục hàng ngày của mình chỉ với gương mặt say ngủ Lam Bách nữa. Mặc kệ! Chờ công việc lần này xong xuôi, về nhà khoá chặt cửa lại, rồi... Nếu không ăn được Lam Bách, hắn sẽ..... hắn sẽ hết đồng rau cải mà Lam Bách trồng luôn!

Sau khi suy nghĩ thông suốt và quyết định thật dứt khoát, Tiểu Thiên nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Ngày 25 tháng 9

Hơn một giờ chiều, Tiểu Viễn Hàng trở về từ trung tâm xử lý thông tin của một đại học nào đó, đưa cho Tiểu Thiên dữ liệu từ thẻ từ mà cậu đã phải thao thức suốt đêm mới mò mẫm ra được, sau đó kéo Lam Bách đi ra tắm biển bởi cậu thật sự rất muốn được ngủ một lần giữa những bóng bikini lả lướt trên bờ cát. Cơ mà khi lôi Lam Bách đi, Viễn Hàng không thể nào quên được với bộ dáng chỉ biết nhìn Lam Bách mà cười ngu ngơ của Tiểu Thiên. Thế là để Sếp có thể chuyên tâm làm việc, cậu đành phải mang đi A Lam vốn không có tác dụng gì nhiều. Cậu thẻ mình tuyệt đối không hề có ý định dẫn A Lam thưởng thức “phong cảnh” như biểu cảm độc ác của Tiểu Thiên khi phát ra hai từ này đâu.

Đã không còn ” phong cảnh A Lam” nữa, Tiểu Thiên chán nản bắt đầu tổng kết các dữ liệu điều tra từ trước đến nay, tìm ra điểm quan trọng, điểm nghi vấn trong đó, rồi kết nối chúng lại với nhau như từng mảnh trên lưới nhện, cuối cùng từ từ vén lộ từng chút một về công việc uỷ thác của Lương Hảo Thanh. Nếu như hần không nhầm thì.....

Hắn gọi điện thoại cho luật sư Ngô Vĩ của Lương để anh ta thông báo với Lương rằng đã có kết quả, xin hẹn gặp vào tối nay. Hắn không muốn nói nhiều thêm, chỉ hẹn giờ và địa điểm rồi tắt máy, chuẩn bị tư liệu cần dùng đêm nay, vừa chuẩn bị vừa ca hát tự mua vui. (con người đáng thương).

Chạng vạng, Lam Bách hùng hừng hổ hổ trở về sau khi đã phơi nắng đến rộp da, còn Tiểu Viễn Hàng thì không biết đã lặn ở nơi nào.

Không cần phải nói, Tiểu Thiên đã soạn sẵn thuốc dưỡng da, thuốc trị phỏng da để phục vụ cho vị oan gia của mình. Nghe giọng Lam Bách thì câu chuyện đơn giản là cậu nhà oán trách thằng ranh Tiểu Viễn Hàng tới bãi biển xong chỉ lo vui chơi riêng mình, thậm chí chẳng chịu giúp cậu bôi kem chống nắng gì cả. Đã vậy tên đó còn ôm gái Tây mà nói hai tiếng “bye-bye” với cậu, sau đó biến mất tăm, tàn nhẫn để lại một mình cậu bơ vơ giữa nắng vàng.

Nghe Lam Bách lầm bầm, Tiểu Thiên tốt tính cười khuyên nhủ: “Ai kêu cậu đi với nó! Lần sau mong cậu nhớ rằng đi với tớ là tốt nhất nhé.”

“Không thèm! Lần trước chúng ta đi Okinawa, tớ chỉ mới nằm ngủ trên cát có chút thôi mà cậu đã chạy tới hô hấp cho tớ rồi! Còn tệ hơn cả thằng Viễn Hàng vô dụng kia nữa!” Lam Bách nhe răng với hắn.

“Ấy, hiểu lầm mà. Tớ nghĩ cậu bị ngạt nước mà ~” Thảm rồi, không ngờ nó còn nhớ! Ôi, cái này không thể trách tớ nha... Ai bảo cậu... kêu gọi giữa biển xanh cát vàng như thế làm chi.

Đẹp tâm tư gợn sóng qua một bên, Tiểu Thiên nghiêm mặt nói: “Bây giờ tối nay, chúng mình sẽ gặp Lương Hảo Thanh ở bàn số 6 tại quán cà phê Ngắm Sao. Cho dù cậu có đồng ý với bên nào thì cũng không được nói ra suy nghĩ. Cho dù có nghe được cái gì thì cũng phải giữ bình tĩnh. Tốt nhất là cậu đừng nói gì cả, đặc biệt là không được nhắc tới chuyện cậu đến công ty Kim Bảo, mà không riêng gì Lương Hảo Thanh, những người khác cũng không được biết đến chuyện ấy! Cậu chỉ cần ngồi bên cạnh nghe tớ nói chuyện với cô ấy là được rồi.”

“Hừ, vậy thà tớ không đi còn hơn!” Lam Bách dỗi.

“Sao thế? Đừng có xụ mặt như vậy mà.” Tiểu Thiên bật cười vì bộ dáng của cậu nhà. Thiết tình, một Lam Bách có bề ngoài “ngọc thụ lâm phong” thế này mà lại làm ra được vẻ mặt như thế. Hắn chột chột cặp má phồng phồng của ai kia, “Đừng hiểu lầm tớ mà. Nên biết rằng đây là lần đầu cậu gặp phải tình huống này nên tốt nhất là nên giữ im lặng. Không riêng gì cậu mà những người khác trong văn phòng khi làm việc cùng nhau cũng đều làm việc như vậy đấy.”

“ ... ”

“Thật ra, chỉ cần cậu ngồi yên lặng một bên là đã có tác dụng rất lớn rồi.” Xoa xoa ngón tay bị cắn, Tiểu Thiên ngập tràn hạnh phúc.

“Tác dụng gì? Đuổi tà sao?” Lam Bách vẫn giận dỗi như trước.

“Cậu biết không, khi cậu im lặng, bầu không khí xung quanh cậu luôn mang đến cho người ta cảm giác bình yên. Khi nhìn vào mắt cậu, người ấy sẽ không khỏi thổ lộ hết tất cả bí mật của mình với cậu.” Tiểu Thiên nhớ lại những đoạn vụn vặt trong tiểu thuyết Cổ Long, tiếp tục phát biểu cảm nhận (chém gió), “Cho nên, tuy cậu chỉ ngồi ở chỗ kia nhưng lại quan trọng lắm đó!”

Lam Bách căn bản không tin mấy lời nhảm nhí của hắn, nhưng cậu vẫn quyết định đi. Bởi vì cậu vẫn còn vài gút mắc trong lòng, nếu không tháo gỡ được thì khó chịu lắm lắm.

19:00, ngày 25 tháng 9, tại quán cà phê Ngắm Sao...

Sau khi chào hỏi nhau, Tiểu Thiên liền đi vào vấn đề.

“Quả thật như cô suy nghĩ, công ty Kim Bảo là một công ty không được yên lành cho lắm. Nhưng chúng tôi không có bằng chứng về sự phi pháp của nó.” Tiểu Thiên giương mắt, thản nhiên nhìn đại minh tinh điện ảnh Lương Hảo Thanh trong bộ trang phục màu xanh nhàn nhạt của lần gặp trước: “Không phải tôi không muốn lấy chúng, chỉ là khi dùng thẻ từ cô đưa để đi vào công ty Kim Bảo, tôi liền bị nhân viên bảo vệ có vũ trang phát hiện. Vì vội chạy trốn nên tôi không thể điều tra gì thêm. Đương nhiên, cô cũng có thể cho rằng chúng tôi thiếu năng lực cũng được.”

Gì cơ? Nhân viên bảo vệ có vũ trang ư? Sao tớ không nghe cậu nói đến vụ này vậy? Lam Bách dùng mắt hỏi Tiểu Thiên, bị hấn tránh đi.

“Ồ, vậy sao?” Lương Hảo Thanh có vẻ rất bình tĩnh, không ngạc nhiên gì nhiều. Cô vuốt vuốt mái tóc dài xoã trên vai, vươn tay phải ra, “Bảo cáo điều tra đâu? Đưa cho tôi. Tuy lần này các vị không điều tra thành công nhưng tôi cũng sẽ không thu lại phí uỷ thác, phần tiền còn lại cũng sẽ được chuyển vào tài khoản văn phòng các vị. Đưa tôi báo cáo điều tra đi, công việc lần này xem như đến đây là xong.”

“Chờ một chút!” Lam Bách nhin không được, “Rốt cuộc là vì sao cô lại phái chúng tôi điều tra công ty của cha cô? Là vì Ngưu Cương? Hay vẫn là vì chính cô? Còn nữa, vì sao khi Tiểu Thiên đến Kim Bảo lại gặp phải nhân viên bảo vệ có vũ trang? Sao cậu ấy lại bị phát hiện? Rốt cuộc cô đưa thẻ từ cho cậu ấy vì mục đích gì?”

Uầy, cái thằng này...! Biết ngay là nó sẽ phản ứng như thế này mà! Tiểu Thiên hận không thể lấy băng keo dán miệng Lam Bách lại.

Sắc mặt Lương Hảo Thanh liền thay đổi, “Không ngờ các vị lại biết nhiều đến vậy! Các vị điều tra tôi sao? Đây đâu phải phong cách làm việc của văn phòng các vị đâu nhỉ? Điều tra cả thân chủ của mình sao? Nếu tôi mà nói ra việc này thì sau này hẳn sẽ chẳng còn ai đến làm việc với các vị đi?” Cô bắt đầu ương ngạnh, nhìn Tiểu Thiên chằm chằm.

Tiểu Thiên âm thầm nhéo đuôi Lam Bách, ý bảo cậu ngậm miệng.

Ngữ khí của Tiểu Thiên cũng trở nên nghiêm túc: “Ngay từ đầu, chúng tôi không hề muốn điều tra thân chủ của mình. Nhưng cho đến khi nghe và thấy được một số chuyện thú vị ở công ty Kim Bảo, tôi mới cảm thấy có hứng thú với cô, song đến khi ấy vẫn chưa nghĩ đến việc điều tra gia cảnh của cô... nếu tôi không phát hiện ra thẻ từ mà cô đưa cho tôi không phải là của Ngưu Cương mà là của Trương Lệ Bình.”

Hắn nói tiếp: “Ngày đó cô đã nói với chúng tôi rằng hạn dùng của thẻ từ chỉ đến trưa hôm sau, vì thế chỉ có thể dùng nó vào ban đêm bởi đột nhập công ty vào ban ngày là không dễ. Trước khi tôi dùng thẻ từ này đi vào Kim Bảo, cô đã thông báo với công ty Kim Bảo rằng sẽ có người đến quấy nhiễu. Suy cho cùng, cô cũng không muốn để chúng tôi tìm được góc khuất của công ty cha cô. Vậy nên vào tối hôm ấy, tôi đã phải chạm mặt nhân viên bảo vệ đã được trang bị kỹ càng để bắt trộm.” Tiểu Thiên lạnh lùng nhìn Lương. Nếu không nhờ hắn luôn tập luyện nghiêm chỉnh thì có khi hôm đó đã bị xem như trộm và bị đánh thủng bảy tám lỗ trên người rồi.

“Cậu biết cả rồi nhỉ?” Nghe Tiểu Thiên nói rõ ràng như vậy, sự ngạo mạn của Lương Hảo Thanh giảm đi. Cô tháo chiếc kính mát xuống trước mặt hai người lần đầu tiên, chống khuỷu tay lên bàn, đỡ lấy trán, nhắm mắt lại. “Thật xin lỗi, tôi không biết bọn họ lại mang theo vũ khí. Nếu biết trước như vậy, tôi đã cân nhắc biện pháp khác rồi.....”

Một lát sau, nữ diễn viên chậm rãi mở ra đôi mắt vốn được tôn là “đôi ngọc trai hồn nhiên nhất”, bắt đầu kể lại nguyên do: “..... Tôi và Ngưu Cương đã bên nhau gần bốn năm, vào thời điểm mà tôi chưa hề có danh tiếng nào cả. Khi đó, để kiếm học phí du học cho Ngưu Cương mà tôi đã tình nguyện dùng đủ mọi cách..... Hừ!”

Cô nhìn thoáng qua Lam Bách đang muốn nói lại thôi, tiếp tục nói: “Tôi biết anh muốn hỏi gì rồi. Dù gì thì tôi cũng là con gái của Tổng giám đốc một công ty, vì sao lại không có tiền? Nhưng xin anh biết rằng, một đứa con gái như tôi cũng phải qua hai năm mới được hưởng thụ phúc lợi của một đứa con gái. Tôi nghĩ anh cũng đã điều tra và biết tôi là con gái riêng rồi ấy nhỉ? Tình tiết cứ như phim truyền hình lúc tám giờ tối vậy: Cha ở rể, sợ hãi quyền lực của vợ mình, đến nỗi có con riêng bên ngoài cũng không dám nhận mặt, sợ vợ chết thì không chiếm được chút tài sản nào. Thật vất vả đến khi vợ cả chết đi mà không để lại cho

mình một đứa con nào, ông bèn vội vã tìm đến đứa con của tình nhân, đến lúc tìm ra mới phát hiện đứa con này cực kì nổi tiếng... Ai da, quá tuyệt vời rồi... Thật hận không thể sủng đứa con gái này đến tận mây xanh mà. Thế là, bạn trai của con gái không biết vì sao lại được nâng lên làm Trợ lý Tổng giám đốc, lương cao ngất ngưỡng... Nhưng nào ngờ.....” Lương lộ ra một nụ cười khổ.

Lam Bách ngây ngẩn cả người. Cậu không nghĩ Lương Hảo Thanh lại có thân thể như vậy. Cậu cũng không đọc kỹ lá thư điều tra mà Lão Thiết gửi đến hôm nọ. Nhưng dù với hoàn cảnh đáng buồn như thế, cô ta vẫn không thể nào tùy ý đẩy người không liên quan vào tình thế nguy hiểm như vậy được. Lam Bách vẫn rất tức giận với sự ích kỷ của cô.

Tiểu Thiên mỉm cười thấu hiểu, an ủi Lam Bách đang bất bình cực độ rồi đưa cho Lương Hảo Thanh một tập hồ sơ, “Đây là toàn bộ điều tra của chúng tôi, nói không chừng cô sẽ muốn xem qua đây.”

Khi mở ra tập hồ sơ trước mặt, nhìn thấy tám ảnh được đính kèm trên trang đầu tiên, Lương Hảo Thanh lập tức ngây dại, rồi cười ha hả, không còn quan tâm xem người ngoài có nghe thấy hay không nữa. Tiếng cười thê lương tựa như vớt đi nước mắt. Dần dần tiếng cười nhỏ dần, cô ghì chặt tập hồ sơ, khép nó lại rồi không ngừng lặp đi lặp lại, “Tôi đã nghi ngờ từ lâu rồi. Anh ấy luôn bảo bạn việc công ty, không có thời gian, mỗi lần đến chậm đều nói rằng phải đi xã giao với người ta. Tôi còn bảo cha tôi đừng giao thêm việc cho anh ấy nữa... Ha ha!..... Đừng hỏi vì sao tôi biết chuyện này...Anh ấy với Trương Lệ Bình! Trương Lệ Bình!” Nữ diễn viên cơ hồ chỉ liên tục gọi tên rồi cắn hận nói tiếp: “Cho nên, tôi đã nghĩ cách làm một chiếc thẻ từ như công ty của cha, ám chỉ rằng trong công ty của cha có tai vách mạch rừng, anh ta phải cẩn thận...”

“Thế nên cô mới đưa tôi chiếc thẻ đó để vào Kim Bảo.....”

“Đúng vậy! Tôi muốn hãm hại ả! Dù sao ngày đó khi anh đi vào, mặc kệ có thành công hay không, theo như Ngô Vĩ thì với năng lực của anh, chắc chắn anh sẽ không rời đi đơn giản như thế, chắc chắn anh sẽ gây ra náo loạn nho nhỏ ở công ty mà không lưu lại vết tích của mình. Như vậy thì lần ra vào bất chính của ả sẽ bị trung tâm kiểm soát nhận diện. Với tính cách ‘thà giết nhầm còn hơn bỏ sót’ của cha tôi, ông ta sẽ tuyệt đối tin vào việc này. Chỉ cần ông ta hoài nghi ả rồi cho ả lên đường là tôi đã đạt được mục đích rồi.” Dần dần, Lương Hảo Thanh bình tĩnh trở lại.

“Cô có muốn biết vì sao Ngưu Cương qua lại với Trương Lệ Bình không?” Tiểu Thiên nhấp chút trà đá nhuận giọng, không hơi đâu bình luận về sự độc ác của cô.

“Hừ! Còn không phải có mối nối cũ sao?” Lương chán ghét nói.

“Kỳ thật tôi có viết trong đây đấy.” Gõ gõ tập hồ sơ trong tay đối phương, hần không nhanh không chậm nói: “Nguyên nhân rất đơn giản. Ngưu chỉ muốn trèo cao, mà Trương Lệ Bình thân là Quản lý ngoại thương Á Châu của công ty Kim Bảo nên kiểu nào cũng là hòn đá kê chân tốt nhất cho anh ta. Trương Lệ Bình là người thận trọng, làm việc chăm chỉ. Phụ nữ như vậy thường khó cưỡng lại sự hấp dẫn, và một chút lời ngon tiếng ngọt dễ dàng từ đàn ông, để rồi rơi vào vực thẳm ái tình. Ngoại trừ Trương Lệ Bình, dường như Ngưu Cương còn từng dùng cơm vài lần với con gái của cấp trên của mình.” Trông giọng Tiểu Thiên như không chấp nhận được việc này.

Lam Bách biết Tiểu Thiên ghét nhất những tên khốn chuyên lừa gạt và đùa giỡn với tình cảm của người khác. Hần luôn luôn ủng hộ mẫu đàn ông chung thủy với lý tưởng toàn tâm yêu một người. Bằng không, như vậy chỉ tăng thêm sâu đau cho cuộc đời này, nhờ đâu một lần phong lưu lại tạo thêm một mảnh đời vô vọng. Tựa như chính hần.....

Nghe Tiểu Thiên nói như thế, Lương Hảo Thanh lại mở ra tập hồ sơ vừa khép lại, lật lật vài trang. Đôi mắt cô ánh lên vẻ mỉa mai, cô cười hỏi hai người, “Hai người đoán xem, nếu Ngưu Cương biết tôi là con gái của Lý Hiên Sinh, Tổng giám đốc của Kim Bảo... thì anh ta có lập tức kết hôn với tôi không?”

Hai người tiếp tục giữ im lặng.

Nữ diễn viên như cũng không mong câu trả lời từ bọn họ, tự nói với mình: “Tuy rằng đã biết anh ấy là loại đàn ông như vậy, nhưng tôi vẫn..... Dù sao chúng tôi đã bên nhau gần bốn năm rồi mà. Tôi cố gắng như thế cũng chỉ vì tương lai sau này, chúng tôi sẽ có đủ tiền để sống hạnh phúc cùng nhau. Có lẽ anh ấy cũng

ngiht như vậy đi?... Anh ấy không chia tay với tôi, chứng tỏ anh ấy vẫn yêu tôi, đúng không? Là do đám đàn bà kia không tốt, nếu bọn họ chịu yên phận một chút thì chuyện đã đâu đến nỗi này!”

Lam Bách rất muốn nhắc với cô rằng, Ngưu Cương chỉ yêu danh tiếng và tiền tài của cô. Nếu cho anh ta biết thân phận của cô, thì bất quá lại xuất hiện thêm một phiên bản như người cha của cô mà thôi. Đến lúc đó, nói không chừng cô sẽ suy sụp hơn nữa. Thế nhưng ánh mắt Tiểu Thiên đã ngăn cản cậu nói ra.

Cầm lấy tập hồ sơ, đeo kính mát lên, Lương Hảo Thanh đứng dậy, “Chuyện này đến đây là dừng lại. Tôi tin vào đạo đức kinh doanh của các vị, sẽ không tiết lộ tất cả những gì đã điều tra. Như đã nói, ngày mốt tôi sẽ chuyển chi phí uỷ thác còn lại vào tài khoản của các vị.” Cô vươn tay phải ra, “Tạm biệt. Sau này cho dù có cơ hội gặp lại, cũng xin xem đó như là lần đầu tiên gặp mặt. OK?”

Tiểu Thiên bắt tay, “Đương nhiên! Chúc cô mọi điều tốt đẹp!”

Mắt nhìn Lương Hảo Thanh rời đi, Lam Bách không biết giải bày tâm sự của mình với Tiểu Thiên như thế nào, hắng giọng: “Tiểu Tiểu, cậu nghĩ cô ấy có nói cho Ngưu Cương biết cô ấy là....”

Tiểu Thiên xoa xoa mái tóc ngắn của cậu, “Chắc có đó!”

“Ôi? Đàn ông gì mà...!” Lam Bách cảm thấy tiếc nuối cho Lương Hảo Thanh.

“Dù như vậy nhưng đó vẫn là người cô ấy yêu mà. Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe câu ‘tình yêu là mù quáng’ sao?! Huống chi, cậu không thấy bọn họ rất xứng đôi à? Đều là loại người ích kỷ thích lấy người khác làm bìa đỡ đạn thôi.”

15. Chương 14: Kết Thúc – Đàn Ông Mệnh Khổ

Về đến nhà, Lam Bách khoá chặt cửa phòng mình, còn kéo bàn làm việc trụ ngay ở cửa cho vững, thể hiện công khai quyết tâm phòng chống giặc ngoại xâm!

Cậu nhớ lại hai ngày trước, sau khi kết thúc năm ngày trong lần đầu ra ngoài công tác của mình. Đêm đó, cậu với Tiểu Thiên đi ăn tiệc hải sản. Mà kết quả của việc ăn no vợ bụng là cậu bị đau bụng cả đêm, bị ép từ bỏ kế hoạch dạo chơi thành phố H mà về nhà.

Nhưng tệ nhất chính là, cậu bị Tiểu Thiên cưỡng gian!

Bộ hấn bị thần kinh hả? Hấn còn hùng hồn bảo rằng cậu đã đồng ý nửa chứ. Thì đúng là cậu có nói sẽ làm bạn gái của hấn. Nhưng chỉ là làm bạn thôi! Vậy mà hấn lại bảo bạn gái dùng để “làm” nữa chứ. Ai quy định làm bạn gái thì phải lên giường hả? Cậu chỉ đơn giản là muốn tận hưởng những đặc quyền khi làm bạn gái thôi. Đúng thế! Nói cách khác, cậu chỉ hưởng thụ quyền lợi, từ chối trả giá nghĩa vụ!

Lam Bách còn nghiêm túc suy xét xem có nên sử dụng khả năng ‘di chuyển trong nháy mắt’ đột nhiên xuất hiện trong cơ thể cậu để trốn khỏi tình huống xấu xí hai ngày nay hay không nữa. Nhưng rồi cậu lại sợ gặp phải triệu chứng bất ngờ nên ngấm lại vẫn là quên đi, quyết định không dong dài với hấn nữa, bởi vì cậu đã bắt đầu thấy đói bụng rồi.....

Ngay lúc cậu cầm lấy điện thoại nội bộ chuẩn bị đàm phán thì trên ban công truyền đến tiếng ca. Tập trung nhìn vào, cậu mới phát hiện cả người Tiểu Thiên đang dán trên cửa thủy tinh ban công, trong tay chính là..... đám tởi mà cậu phải trông đến oằn cả lưng mới khiến chúng nó sống được! Cậu quên mất, ban công của hai đứa tương thông với nhau mà!

“Chết tiệt, trả tởi lại cho tởi!” Cậu mở toang cửa sổ sát đất trên ban công mà rống giận!

“Khôngggg! Hôm nay tởi phải dùng nó để nấu ăn! Cậu có ngăn cản cũng vô ích thôi! Trừ phi cậu lại để cho tởi làm!” Tiểu Thiên giơ tởi đọc tuyên ngôn cách mạng hùng hồn, bộ dáng khẳng khái hy sinh vì nghĩa. Máu có thể chảy, đầu có thể rơi, nhưng tởi không thể buông!

“Ầm”. Lam Bách đóng phăng cửa sổ lại.

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm kết tinh từ tâm huyết của mình, thật muốn nhìn xem tên khốn Tiểu Thiên đó sẽ dùng tội yêu của cậu để nấu ra món gì. Dù sao chỉ cần hắn nấu ra đồ ăn thì cậu sẽ nuốt sạch ngay!

Lam Bách bi ai ngồi nhìn căn phòng thân thương, không khỏi cất giọng hát lên:

“Làm đàn ông thật cực khổ,

Từ nhỏ đã phải biết, có té ngã cũng không thể khóc.

Lớn lên bắt buộc phải giỏi Toán.

Khi đánh nhau với kẻ khác, ngàn vạn lần không thể nhận thua.

Thỉnh thoảng còn phải học hỏi Lôi Phong*, giúp người mù băng qua đường.

Phải tìm được việc có mức lương trên ba nghìn năm.

Trước mặt cấp trên không được ẩu tả.

Làm đàn ông thật cực khổ,

Đến tuổi liền phải cưới vợ ngay.

Cưới vợ rồi lại phải gửi ngân hàng mua biệt thự.

Vào mỗi độ mười lăm tháng tám,

Không thể quên dịp của cha mẹ mình,

Lại nhất định phải nhớ thêm mẹ vợ.

Đã làm trâu làm ngựa, còn phải nghe bà nói về chồng người khác.

Làm đàn ông thật cực khổ,

Cả đời đều phải bận rộn.

Vì hạnh phúc của cha mẹ, của vợ, của con cháu.

Chân bước không ngừng, cho đến ngày về với đất mẹ.

Làm nam nhân dù có cực khổ, nhưng cũng đừng bước đi một mình.

Làm nam nhân dù có cực khổ, nhưng cũng đừng bước đi một mình.”

(*Lôi Phong là một chiến sỹ cách mạng lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân, được phong làm biểu tượng anh hùng cho nhân dân noi theo.)

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-dao-cong-tac-that-chi-uy-thac-gia-dich-ai-tinh>